

Den dubbelden en vermeerderden Goese nachtegaal

bron

Den dubbelden en vermeerderden Goese nachtegaal. Isaak van der Putte, Amsterdam z.j. [na 1711]

Zie voor verantwoording: http://www.dbnl.org/tekst/_goe002goes01_01/colofon.htm

© 2010 dbnl

[Eerste deel]

Nu kuntge vrolijk singen met een goede smaak,
Een Liedje uyt de borst tot vreugt en uw vermaak,

Ik sing uyt liefde reyn, en dat tot mijn Leander,
Ik heb hem lief, hy my, wy minnen ook malkander.

Beklag-Lied, Van een Jongman, wegens zijn Beminde.

Stem: *Van doen, &c.*

Jonker.

ONtsluyt, ontsluyt uw venstertje,
 Ach overschoon Godin,
 Of opent my uw deurtje,
 Dat ik 'er mag komen in:
 Aenhoort mijn soet geklag, klag, klag,
 Aenhoort 'er mijn soet geklag,
 Laet minnen, Verwinnen, Uw herte Godinne,
 Indien het doch wesen mag.

Dochter.

Mijn alderliefste Jonkertje,
 Hoe komde gy hier soo laet,
 En staet hier in het donkertje,
 En voert 'er soo soeten praet;
 Ik heb 'er tot trouwen geen lust, lust, lust,
 Ik heb 'er tot trouwen geen lust,
 Gaet zoeken In hoeken, Na andere Doeken,
 Voor my ik minne de rust.

Jonker.

Mijn uytverkooren Engeltje,
 Ik sal 'er u nacht en dag,
 Met lieffelijke woordkens,
 Begroeten soo veel ik mag,
 En wat gy maer kommandeert, deert, deert,
 En wat gy maer kommandeert,

Sal wesen Gepresen, Geschieden na desen,
Dus bid ik u resolveert.

Dochter.

Ja, ja, dat zijn de Pratertjes,
Wy bennen dat wel gewent,
Gaet heen by al de Tatertjes,
En klaegt 'er uw groot torment;
De Meysjes die worden geleert, leert, leert,
De Meysjes die worden geleert;
Uw smeken En spreken, Kan 't hertje niet breken,
Dus bid ik u retireert.

Jonker.

Ach, ach, indien mijn hertje lag
Geopent alsoo terstont,
Ik weet gy 't accordeeren sag
Oprechtelijk met mijn mont,
Maer lacy 't en kan niet zijn, zijn, zijn,
Maer lacy 't en kan niet zijn,
Ik raake Aen 't blaake, Hoe sal ik het maken?
Ach Liefste geneest mijn pijn.

Dochter.

Sou ik beneden komen dan,
Daer gy 'er soo bent vol vlam,
Neen, neen, gy mocht 'er my steken an,
Dat het my qualijk bequam;
Gaet koelt 'er u in de Kroeg,
En slempter En dempter, Of rookter en smookter,
Het is voor my te vroeg.

Jonker.

Ach, ach, geen Bachus en kan mijn
Genesen al sonder jou,
Noch geen Vulcanus medicijn,
Noch Venus de schoone Vrouw,
Dat bent gy mijn Engeltje soet, soet, soet,
Dat bent gy mijn Engeltje soet,
Laet raken, Genaken, My u rooder kaken,
Tot dempinge van mijn gloet.

Dochter.

't Is best dat ik mijn Venstertje sluyt,
 En seg 'er u goeden Nacht,
 Gy sult 'er doch niet regten uyt,
 Daerom soo staakt 'er u klagt,
 Ik laccher met Jongmans praet, praet, praet,
 Ik laccher met Jongmans praet,
 Haer reeden, En eeden, Die duuren op heden,
 Soo lange men daer by staet.

Jonker.

Mijn Engelin, h'ey noch een woort,
 Ik zweerder by Zon en Maen,
 Ach, ach, mijn Liefste my verhoort,
 Ik salder u noyt af-gaen,
 Maer toonen te zijn uw slaef, slaef, slaef,
 Maer toonen te zijn uw slaef,
 In saken, Die raken, Tot uwer vermaken,
 By nachten en ook by daeg.

Dochter.

Hoe soetjes fluyt den Vogelaer,
 h'Ey had hy den Vogel vast;
 Exempels zijn van duysent Jaer,
 Ik houd 'er my uyt de last,
 Als 't Meysje is in de schuyt, schuyt, schuyt,
 Als 't Meysje is in de schuyt,
 O Maetje Dan praetje Wel anders, Kammeraeetje;
 Vaer wel, mijn venstertje sluyt.

Jonker.

Wat dunkje van dit aerdig Dier?
 Hier sta ik gelijk een kay;
 Ach Lief, mijn levens-vreugt, playsier,
 Mijn Sonnetje, daer ik op dray,
 Ik seg 'er u goeden nacht, nacht, nacht,
 Ik seg 'er u goeden nacht,
 Patiency, Silency, Dat is penitency,
 Verlooren is hier mijn klagt.
 Ach deurtje sluyt mijn Liefjes lust,
 Ach venstertje toegemaakt,

Ach beddeken, daer de Schoonste rust,
 Ach kamertje heel volmaakt,
 Getuygt 'er mijn trouwe min, min, min,
 Getuygt 'er mijn trouwe min,
 Rust schoone Persoone, Mijn Liefje ydone,
 Den Hemel verkeert uw sin.

Rechtvaardige Justitie, gedaen binnen Swol, over een Switser, die een Dochter verkracht heeft.

Stem: Ik ben een arme Pelgrim, &c.

WAt zijn wy slechte Minnaers dom,
 Die somtijds langs de weg gaen dwalen,
 Hoe licht plukken wy een schoon Blom,
 Die ons doet nederdalen.
 'k Heb een E'elmans Dochter bemint,
 Dat is my wel een groot hertseere,
 'k Heb 'er mijn Trouw diks aengedient,
 Maer sy wou nimmermeere.
 Ik heb gezworen eenen Eed,
 Soo ik haer krijg onder mijn handen,
 Al is het haer schoon lief of leet,
 'k Sal haer brengen in schanden.
 Ik heb haer buyten in het velt
 Alleen na mijnen sin gevonden,
 Daer ik haer met een groot geweld,
 Haer Eertje heb geschonden.
 Het Meysje viel op beyd' haer knien,
 Suchten, weenen en droevig kermen;
 Ik had een hart als eenen stien,
 Ik wist van geen ontfermen.
 Ik heb mijn boose wil volbragt,
 Dat valt my nu eylaes indachtig,

't Heb 't te vooren niet wel bedacht,
Helaas! nu valt sy klagtig.
Des morgens vroeg als 't wiert schoon dag,
Mijn Capiteyn quam na my vragen,
Toen ik noch in mijn ruste lag,
De deur wiert op-geslagen.
Nu moet ik een Gevangen-man zijn,
Sitten op eenen hoogen Tooren,
In boeijen gesloten, doet my pijn,
Ik geef de moedt verlooren.
Des morgens vroeg als 't wert schoon dag,
Men hoorde de Revelje-slagen,
Ik wiert buyten de Poort gebragt,
Een uurtje voor den dage.
Ik sprak, als ik 't Gerecht aensag,
Alwaer veel Franse Heeren waren:
Mijn Lief, die my te minnen plag,
Komt my ter doot bezwaren.
't Is mijn Va'er of Moeder geen schant,
Daer ik soo verr' hier kom verzeylen,
'k Ben gebooren in Switserlant,
Van hier driehondert Mijlen.
Hy trok zijn beste Kleed'ren uyt,
Hy sey, hou daer mijn vroom' Soldaten,
Dat schenk ik u voor 't laetst tot buyt,
Mijn trouwe Kameraten.
Den Switser knielde voor de slag,
Men sag het bloedig Slag-Swaert blinken,
Sy hieuwen hem sijn Hooftje af,
Sijn jong leven sag in' krinken.
Oorlof Gasten, wie dat gy zijt,
Ey wilt dit Lied doch wel onthouden,
Ik sterf hier voor geen Schelm of Dief,
Maer voor 't g'rief van schoon' Vrouwen.

Samenspraak tusschen Moeder en Dochter.

Stem: *Moederlief, &c.*

MOeder Lief, wat lijd ik pijn,
 Och eylaes ik ben in lijden,
 Siet hoe bleek wort het aenschijn,
 Door het hert van mijn:
 Want den druk komt my bestrijden, Ach!
 Moeder hoort mijn geklag.

Moeder.

Dochter, wat is 't, dat u quelt?
 Wilt u droefheyt my verklaren;
 Want ik sie, dat uw schoon Belt
 Is geheel ontstelt,
 Ach! gy komt mijn hert bezwaren, Kint,
 Van my soo seer bemint.

Dochter.

Moeder, het is meer als tijd,
 Dat ik u mijn smert doe blijken;
 Want de liefde my doorsnijt,
 Met grooter vlijt;
 Ach! ik sal door 't vuur bezwijken: Want
 Ik ben vol Minne-brand.

Moeder.

Hemel, ach! wat hoor ik daer,
 Dat mijn Kint alree wil paren?
 Liefste Dochter, 't valt my zwaer,
 Ik seg het u voorwaer;
 Want gy zijt oudt veertien Jaren, Ey
 Houdt u doch van 't gevrey.

Dochter.

Liefste Moeder, ach! ik kan
 My van liefde niet onthouden,
 Ach! ik bid, geef my dan
 Maer eenen Man:
 Want ik voel, dat ik moet trouwen, Och!
 Ik ben oudt genog.

Moeder.

Dochter, dat gy wist den aert,
 En de Mans hun boosheyt kende,
 Gy soude zijn van hunnen Baert
 Worden soo seer vervaert;
 Sy brengen u in ellende, U;
 Daerom segt de Mans adju.

Dochter.

Moeder, laet dees reden staen,
 'k En sal van den Baert niet vlieden,
 Vader heeft u geen seer gedaen,
 Het sal met my wel gaen,
 My sal ook geen leet geschieden Van
 Eenen gebaerde Man.
 Oorlof Meysjes al te gaer,
 Wilt u tot de Trouw begeven,
 Al zijt gy maer veertien Jaer,
 Ik seg het u voorwaer,
 Neemt een Man, met een verheven Baert,
 Daer me'e zijt gy bewaert.

Beklag van een Soldaat in sijnen staat.**Stem: Zoo, zoo.**

Ik heb my begeven tot een Soldaet,
 Ik bender bedrogen, maer 't is er te laet,
 De Gagie is kleyn, die men daer toe vint,
 Een Daerder, een Kroon voor Vrou, Man en Kint.
 Als ik meen t'ontfangen seer net,
 Dan is 'er de Rekening qualijk geset;
 Wil ik dan spreekken maer een woort,
 Dan seyt den Sergiant, sa sa, gy moet voort.
 Wil ik my toonen als een Krijgs-Helt,
 Soo wert ik straks in de Boeijen gestelt,

Laet ik my slaen, soo wort ik bespot;
 Soldaten als Verkens sy moeten in 't kot.
 's Avonds als ik 'er na bed sou gaen,
 Dan roept den Corporael, gy moet vroeg opstaen,
 Ten halve ses al met uw Geweer,
 Dat voor Capiteyns Huys, dat niet mankeer.
 Komen wy dan een uur te laat,
 Dan is 'er den Officier alle soo quaet,
 Hy seyt soo gy my dat noch eens doet,
 Ik sal u slaen dat gy valt voor mijn voet.
 Komen wy dan op dat plijn-velt,
 Dan worden wy in Geleder gestelt,
 Dan roept den Majoor sa Gasten past op,
 Dat gy der wel dritt of gy krijgt 'er klop op.
 Als wy dat Drillen dan hebben gedaen,
 Soo moet men na Capiteyns Huys toe gaen,
 Als wy een uurtje dan hebben gestaen,
 Dan seyt hy Gasten gy meugt 'er wel gaen.
 Als wy t'Huys komen soo is 't middag,
 Dan is 't weer tijdt dat wy gaen te Wacht,
 Dan komen wy weer voor 't Gouverneurs-Hof,
 Daer Drillen wy dan noch een uur of een schof.
 Sleep af het Musquet, maakt u ree, leg aen,
 Blaes Lont af, geef vuur, maak u ree weer te laen,
 Regts-keertje, herstelje, en soo bruyje moer,
 'k Wou dat 't luysige drillen op de mokerhey voer.
 Dat duykerse Drillen neemt noyt geen ent,
 Schoon Soldaet met het geweer wel omgaen kent,
 Dat Drillen dat wert de Soldaet verleert,
 Gelijk den Ros-Kammer sijn Paerden pikeert.
 Wie duyker sou 't leven niet worden moe,
 Soldaten wy hebben geen rust daer toe,
 Maer quam ik 'er af noch eenen keer,
 Sy kregen my van haer leven niet meer.

Oorlof gy Soldaten al doet dit u seer,
 De Gagie die sal 't versoeten eens weer,
 Vijf Stuyvertjes daegs dat is u Soldy,
 Waegt daer voor u Leven, en slagen daer by.

***Het Vermakelijk Houwelijk, en het samen-brengen van haaren
 Huysraat, Tut, Tut, enz.***

Wijse: *Van Besje en 't Waaltje.*

KOmt Dochters en Jonge Gesellen,
 Ach loopt doch niet langer alleen,
 Wilt u te saem tot Trouwen stellen,
 Waegt, waegt, waegt 'er een blaeuwe scheen.
 Wie kander de vreugde bedrijven,
 Van een goet Houwelijk soet?
 Eten en drinken, vreugde bedrijven,
 Slaep, slaep, slaep in Lief Armkens goet.
 Ik hebber een Liefken gekosen,
 Wy hadden beyde geen goet;
 Maer rechte Liefde bedekt met Rosen,
 Dat dat, dat ons soo minnen doet.
 Wy gingen samen ten Trouwen,
 Schier met geleende Kleer,
 Wy hebben drie Schellingen overgehouden,
 Met met, met noch een napje smeer.
 Daer gingen wy beyde aen 't winnen,
 Werken dag ende nacht,
 'k Metselden en mijn Wijfken aen 't Spinnen,
 En en, en dat uyt alle kracht.
 Een Beddeken van vijf Gulden,
 Met Dekens en Peluwe al,
 Daer wy met Liefde malkander op hulden,
 Spijt, spijt, spijt die het benijden sal.

Twee stoeltjens al met drie pooten,
 d' Eene was sonder mat,
 Daer wy ons rust met vreugt op genoten,
 Wijl, wijl, wijl dat men samen at.
 Een Pannetje sonder steeltje,
 Een Potje sonder Oor,
 Kookten mijn Vrouw karnmelk kandeelken,
 Dat dat, dat smaakt ons spijt sinjoor.
 De tafel dat was 'er mijn Wijffe,
 Schortel-kleedt was het servet,
 Water en bry gesneeden aen schijffjens,
 Dat dat, dat brasten wy al te met.
 Een kanneken sonder litje,
 Een lepeltje en niet meer,
 Aten wy samen dan dat of ditte,
 Wy wy, wy ruylden dan elken keer.
 Een touwtje was onsen heugel,
 Ons treefje hadde geen voet,
 Noeh gink het over den beugel,
 Och och, och trouwen is soo soet.
 Soo zijn wy voorder gekomen,
 In onsen heelen huysraet,
 Wy kussen met liefde sonder schromen,
 h'Ey h'ey, h'ey in den Echten-staet.
 Al dat wy nu prospereeren,
 Leggen wy soet by malkaer,
 Om een kleyn popken, wy hadden 't soo geeren,
 h'Ey h'ey, h'ey 'k wou dat' er al waer.
 Wy loven en danken den Heere,
 Wy zijn als lammerkens soet;
 'k Wouder geen Koninks leven begeeren,
 Min min, minne gaet boven goet.
 Wy kussen met lust en vreugde,
 Wy hebben malkander soo lief;

Mijn Wijfje doet mijn hertje verheugen,
 En en, en ik ben haer mallen dief.
 Dus die 'er alleen wil trouwen,
 Om gelt of machtig goet,
 Seeker het brengt u dikmaels in rouwen,
 Maer maer, maer trouwt 'er uyt liefde soet.

Vreugt-Gezang, door 't geheele Eyland van der Goes.

Stem: Schoon Catrijn, ô Beelt der beelden.

UYt der Goes ben ik getreden,
 Na 's Heer Heynskinderen toe,
 Langs de Straetweg ik spanseerde,
 Sag de Goese Polder doe,
 En mijn geest die wier bewogen,
 Om te singen nu met lust,
 Over al de schoone hoven,
 En de vog'len in de lucht.
 Voorts gink ik mijn oogen drayen,
 Dat al aen de ander kant,
 In de Poel veel beesten waren,
 Die daer graesden op het lant;
 En soo ben ik voort getreden,
 Voor by een schoon Heerlijkheit,
 Waer in veel soete beesjes zweeven,
 Tot vermaak en soetigheit.
 In het Dorp ben ik gekomen,
 Alwaer cierlijk stont een Kerk,
 En veel huyskens daer ten toonen,
 Daer de luyden doen haer werk;
 En doen gink ik voorder trekken,
 Niet meer als een quartier,

't Was een Dorp genaemt Wiskerken,
Daer dronk ik een glaesje bier.
Doen ging ik my weer bereyden,
Om te trekken daer van daen,
En der Locht liet ik op zeyden,
Ben soo over d' Heul gegaen,
Op den Dijk ben ik gekomen,
Daer sag ik de Zee waert in,
En veel schuytjes daer vernomen,
Die na Goes waren van sin.
Seraatskerke ik trok binnen,
Daer heb ik my eens vervarst.
Met geselschap van boerinnen,
En soo menig jongen gast,
Baarsdorp liet ik achter blijven,
Wenste het een zegen toen,
Om gezegent vrucht te krijgen,
Daer 't den mensch is om te doen.
Voorts ging ik my weer vermeyden,
En ik soet geselschap vont,
Heynkensand voor-uyt my leyde,
Menig schoone dreef daer stont,
En twee Sloten uytgenomen,
Zijnde kostelijk gebouwt,
En beplant met schoone boomen,
Waer in vliegt 't Nachtegaeltje stout.
Ovesand, Koudorp verheven,
Moet hier niet vergeten zijn;
Want daer ook de menschen leven,
Die den akker ploegen fijn,
Om daer vruchten uyt te winnen,
Soo Godt maer den wasdom geeft;
Wilt Godt maer van herten minnen,
Voorseker sulks gy beleeft.

Te Kalishoek ben ik gekomen,
't Was een vreucht om aen te zien,
Al de velden stonden schoone,
Daer ik hoorde een swerm Byen,
Die daer door malkander hongen,
Dat aen eenen linden boom,
Om den Koning sy haer drongen,
Die sy hieten wellekoom.
Doen ben ik van daer geweken,
En dat na Borssele toe,
Wiert ook willekom geheeten;
Want van wand'len was ik moe,
Ik deedt daer de tafel dekken,
Alsoo is was een Baron,
Uyt der Goes, ja sonder gekken,
'k Koste maer een ducaton.
De nacht-rust is weer verdweenen,
En de Zon aen klimmen was.
Ik my repte op de beenen,
Om te sien op 't selve pas,
't Nieuwe dorp, 't Gat van Weelen,
Ik dat wel besag met spoet,
Is wel bezaeyt in sijn deelen,
Siet wat wonder Godt al doet.
Soetjens ben ik voort getreden,
En mijn geest die wiert verblijdt,
Als ik dagt op de goetheden,
Die Godt voor ons open leyt:
Onderwijlen ik aenschouwde,
Ellifsdijk een Dorp playsant,
Daer de Land-lien 't landt bebouwde,
Op de hoop van Godes hant.
Everinge, Oudelande,
't Bakendorp ook playsant,

Aldaer zijn ook veel Waranden,
Daer men Vruchten zaeyt en plant;
Baarland wil ik mede prijsen,
Al de luyden die daer zijn,
Ook de gunst aen haer bewijsen,
Met oprechte liefde sijn.
De klare Zon was hoog geresen,
En 't gevogelte dat vloog,
t' Hoetjenskerke moest ik wesen,
En ik sloeg mijn oog om hoog,
Over al de wonderheden,
Die Godt soo aen ons betoont,
Toont oprechte dankbaerheden,
Aen die u soo mildelijk loont.
En van daer ben ik geweken,
's Gravenpolder ik besag,
Om een Capertje te eeten,
Want het was op den middag,
Daer quamen veel luyden rijden,
En dat ging al naer den Dijk,
Men sou speelen, soo men seyde,
Van Graef Jan, die valt in 't slijk.
Na der Niss' was mijn verlangen,
En 't Gebouw dat was seer net,
Aen 't Slot sag ik visjens vangen,
Met een kruys- en hoepel-net,
En ik sag de Koeyen graasen,
Die daer loeyden overluyt,
Veel patrijzen ende hasen,
Daer op liepen honden uyt.
Adieu Vrysters nu verheven,
Siet ik scheyde nu van hier,
Heb ik hier doch yet bedreven,
't Is geweest met groot playsier,

Na Sinxkerke gaen ik wand'len,
Al met een hupse Basin,
En wy sullen t' samen hand'len,
Soet en sacht al van de min.
Voorby Sinxkerke wy passeerde,
Langs de groene weyden heen,
En de Maget my festeerde,
Mits soo struykelde mijn been,
Sy versocht my om te rijden,
Dat al na haer Vaders huys,
Siet aldaer ons koeykens weyden,
Want daer is noch niemant t'huys.
Ik heb haer op haer begeeren,
Doen al naer haer huys gebracht,
En doen gink ik weer spanseeren,
Tot dat ik te Kloeting rocht,
Onder al 't gewaay van boomen,
't Welk een lust is om te sien,
En veel huyskens staen daer schoone,
Daer in wonen veel al lien.
Na Capelle gink ik henen,
Aldaer ook veel weyden zijn,
Langs een straet-weg fray van steenen,
Gink ik in de Zonneschijn,
En ik sag de weyden groene,
Ja veel Tarwe ende Rog,
En het was ontrent de noene,
Als ik op Capelle rogt.
't Dorp gink ik rontom wandelen,
Het welk alles stont seer net,
Drie Sloten by malkanderen,
Wel gebouwt en seer perfect,
Eenen Toren hoog ten toone,
Daer men op de klokken speelt,

Ik zou daer wel konnen woone,
 Daer men sulken vrucht hanteert,
 Langs de steen-straet ik passeerde,
 Dat na Bieselinge toe.
 Een Schuyt daer uyt de Kay laveerde,
 Doen was ik van wandelen moe,
 En ik liet een maal bereyden,
 Om dat ik wat rusten wou,
 En de Luyden my ook seyde,
 Dat haest kermis wesen zou.
 Doen ben ik van daer vertrokken,
 Achter om Capelle heen,
 Daer sag ik de Mee-kien soeken,
 Die men op een wagen deen,
 En die gink men weder planten,
 Op een hoop van goet gewin,
 Terw', Rogg', stont aen alle kanten,
 Waer van men trekt een goet gewin.
 Wemeldinge, Yerse mede,
 Dat heb ik seer haest besien,
 Wel voorsien met moyigheden,
 Daer zijn ook veel fraye Lien,
 Die den Akker gaen beploegen,
 Om te zaeyen jeugdig Zaet,
 h'Ey sy hebben groot genoeg,
 Als 't Gewas dan schoone staet.
 Schore, Vlakte uytgelesen,
 't Zijn twee kleyne Dorpen siet,
 Men siet boomen hoog geresen,
 Die regt staen gelijk een riet,
 En van daer gink ik my keeren,
 Dat na Cruyningen playsant,
 Daer ik sag veel Juffers, Heeren,
 Die daer dansten hand aen hand.

Bassen en Fiolen klonken,
 't Was ook kermis doe der tijd,
 Ik rocht by na hallif dronken,
 'k Kreeg een Vryster op mijn zijd,
 Waer mee ik lustig ging springen,
 't Was een schaapje alsoo teer,
 Sy kost deftig helder singen,
 't Geen ook was na mijn begeer.
 Waarde, Valkenis, Drywegen,
 Waer is Crabbendijke dan?
 Eversdijk wens ik me zegen,
 Vrouwenpolder ook hier an;
 Noch verzwijg ik schoon Gebouwen,
 Die daer zijn in 't Goese Pleyn,
 Ook veel schoone Jonge Vrouwen,
 Die eerbaer en deugtsaem zijn.
 Overdenkt met my o Menschen,
 Die nu woont in 't Goese Dal,
 Hoe Godt geest na lust en wenschen,
 Sijnen zegen overal:
 Wilt Hem doch nu eer bewijsen,
 Voor zijn groote goedigheyt,
 Die Hy ons nu komt bewijsen,
 In den soeten Zomertijdt.

Vryagie-lied.

Wijse: Met begin van 't Lied.

LEstmael in 't rijsen van soo koelen morgen,
 Soo had ik my begeven op de jagt,
 Al op een wegetje onbedagt,
 Vond ik een Maget sitten verborgen,
 Onder de boomen, daer 't soo groene was.
 De Vogelen songen daer met genuchte,

't Gedierte maakte daer een soet geluyt,
Fylander speelde op zijn fluyt,
Soo dat 'er niet en waer als groot genuchte,
Ja met geen tonge waer te spreken uyt.
Doen sag ik haer sneeuw witte Borsjes,
Soo soetjes op, en dan weer nedergaen,
En doen begon mijn jonk Hert te slaen,
Soo dat ik my niet langer kan verbeyden,
Ja kon verbeyden om by haer te gaen.
Ik ben soo soetjens doen by haer gekomen,
Om te sien wie dat dees Maget was,
Fylander my goetgunstig was;
Soo dat ik datelijk wel kon bemerken,
Aen haer schoonhey, dat zy mijn liefste was.
Ik nam dat soete Kind in bey mijn armen,
Voor haer rooder mont heb ik haer gekust,
Ik sey mijn Engeltje weest gerust,
Ik blijf u Dienaer, ik sal u ontfermen,
Ik sal u laven na mijn eygen lust.
En haare vrienden hebben het vernomen,
De valsche tongen die daer quamen by,
Dat brocht mijn Eertje in de ly;
Maer nu soo is sy van my weggenomen,
Om dat ik 'er niet meer sou komen by.
Ik doe mijn klachte aen de groene boomen,
Ik sucht, ik klaeg, wie helpt my uyt de pijn,
Mijn Liefste was mijn medicijn,
Maer nu kan ik 'er by haer niet komen,
Dat doet mijn ziel in groote droefhey zijn.
Wat kan een Minnaers hert ook meer bezwaren
Als hem de Liefste alsoo wort ontruk, t,
Dat bracht mijn zieltje in den druk,
Maer ik en sal eylacy niet bedaren,
Of de Godin sal toonen wedermin.

Maer of ik klaage, kerm of smeeke,
 Eylaes de Liefste hoort my niet,
 Dies zy geen droefheyd aen my ziet,
 Konnen de Aerde of de Boomen spreken,
 Die soudén mijn getuygen konnen zijn.
 Wat helpt lacy al dat lammenteren;
 Nu ik missen moet mijn lieve Bruyt,
 En of ik schrey mijn oogen uyt,
 Van droefheyd groot, ik moetse doch ontbeeren,
 Mach het niet zijn soo sterf ik dan van pijn.

Een vermakelijk Lied van de Mechelaren, die het schijnsel van de Maen wilden uytblussen.

Stem: Sa lustig Helden.

Hoe hebt gy Mechelaren,
 Die op uw Pontili waren,
 En groote eer, en groote eer,
 Men hoort van u spreken meer,
 Als van al die lompe Boeren,
 Die den Oorlog gingen voeren,
 Op een Rog, op een Rog,
 Maer de Maen u meer bedrog.
 Gy wist alle menschen qualen,
 Van haer Steden te verhalen,
 Maer gy dogt, maer gy dogt,
 Dat gy soo sou zijn besocht:
 Wel waer bleven u vijf Sinnen,
 Als men u uyt bed sag springen,
 Om de Maen, om de Maen,
 Die over u Stadt quam staen.
 Het licht van de Maen-stralen,
 Quam op uwen Toren dalen,

Met den mist, met den mist,
Die u bracht in grooten twist;
Want gy maekte groot gekarm,
Heel u Stadt was vol allarm,
't Allekant, t' allekant,
Riep men Rombouts Toren brand.
Siet hier gy Mechelse gasten,
De schaduw' des Maan aentasten,
Of den schijn, of den schijn,
't Welk haer dogt den brand te zijn;
Al de klokken hoort men luijen,
Veel Brand-spuyten siet men kruijen,
Door 't getier, door 't getier,
Scheen dat de Stadt was een vier.
Sy blusten de Maan als leeuwen,
Jong en oudt hoorde men schreeuwen,
Siet daer brand, siet daer brand,
Die schoone Perel van Braband,
Leere-emmers, leere-haken,
Stelden zy om te geraken,
Aen de Vlam, aen de Vlam,
Of den Mist, die daer op quam.
Elk stelde hand aen werk,
Een man riep onder de Kerk,
Mannen beeft, mannen beeft,
Want den Toren hem begeeft,
Ras wilt u met Water spoeijen,
Door haer weer, door haer weer,
Meenden dat de Klok viel neer.
De Brand-spuyten als kanonnen,
Spuyten water met veel Tonnen,
Op het vyer, op het vyer,
Ach hoort eens wat groot getier,

Al die woonden in de huysen,
By die Kerk moesten verhuysen,
Want die plas, want die plas,
Haer van 't Water meester was.
Al het spuyten en het gieten,
Begost haer soo te verdrieten;
Want de Maan, want de Maan,
Bleef daer op haer Toren staen;
Men sag brengen ende kruijen,
Eenen wagen met Koey-huijen,
Die men sloeg, die men sloeg,
Daer den grooten Brand meest joeg.
Wat zy met haer Huyden blusten,
De Maan week niet van haer kusten,
Eenen held, eenen held,
Heeft hem in de Vlam gestelt;
Hy riep Mannen weest te vreden,
Wilt vry naer u huys weer treden,
't Is geen brand, 't is geen brand,
Elk een liep doen weg met schand.
Siet haer met een nat gat loopen,
Geen Pastoor hoeft haet te doopen:
Om den naem, om den naem:
Want zy zijn selfs wel bequaem,
Sy sparen 't gelt van malkander,
d' Een Mechelaer doopt den ander,
Dat zy zijn, dat zy zijn,
Blussers van de Mane-schijn.
Mechelaers hoe moet u spijten,
Dat gy niemant moogt verwijten,
Van zijn Stadt, van zijn Stadt,
Die yets vreemts misputert had,
Gy moet nu u Bakhuys snoeren,
Erger als de Weertse Boeren;

Want men sent, want men sent,
 Van u over al een Prent.
 Oorlof Mechelaers voor 't leste,
 Presenteert vry u requeste,
 In Neerland, in Neerland,
 Daer Maen en Mist t'samen brand,
 Want niemant kan daer van tussen,
 Als gy, om de Maen te blussen,
 Goeden knecht, goeden knecht,
 Manen blussen is soo slecht.

Aenspraak van een Cavalier, aen een jonge Dochter.

Stem: *Mijn overschoon Godin.*

Cavalier

CAtrijn aenhoort mijn nouw,
 Bent gy nog niet van sinnen,
 Met my haest gaen ten Trouw,
 Ik heb u lang gevrijt,
 Ach overschoon Godin,
 En gy soo spijtig zijt,
 Ey toont my weder-min.

Dochter.

Jonkman och hoort my aen,
 'k Derf niet wederstaen,
 U 't Ja-woort te gaen geven,
 Gy moest by Vader gaen,
 En by mijn Moeder me,
 Of ik wel Trouwen mag,
 Voor my ik ben te vre,
 Al was 't morgen aen den dag.

Cavalier.

Ach schoonste die daer leeft,
 Siet hoe mijn hartje beeft,
 Van blijdschap siet men hem springen,
 Och die my voedsel geeft,

'k Wil by u Vader gaen,
 En sal hem vragen nouw,
 Of hy wel wil toestaen,
 Dat ik u trouwen sou.

De Cavalier komt by de Vader.

Ik wensch u goeden dag,
 Och Vader hoort my ach,
 't Is met u oorlof mede,
 Dat ik u vragen mag,
 U Dochter die ik min,
 De Alderliefste mijn,
 Ik meen u schoon Catrijn,
 Laet ons vereenigt zijn.

De Vader spreekt.

Cavalier segt my ter stee,
 Of zy wel is te vree;
 Want tegen haren dank,
 Sal 't niet geschieden mee,
 Mijn reden wel verstaet,
 Och Jonkman hoort na mijn,
 Den Houwelijken staet,
 Wil niet gedwongen zijn.

Cavalier.

Vader gelooft het vry,
 Mijn Liefste is hier by,
 Ik weet sy is te vreden,
 Om te trouwen met my,
 Seg nu och schoon Godin,
 Tegen u Vader aen,
 Of gy niet zijt van zin,
 Met my te trouwen gaen.

Dochter.

Ja Vader sprak de Meyt,
 En dat in eerbaerheyt,
 Wil ik met hem wel trouwen,
 Soo gy te vreden zijt,

Hy heeft my lang bemind,
 En ook gesproken aen,
 Och Vader met dees Vriend,
 Ey wilt het niet afslaen.

Vader.

Wel veel geluk Jonkman,
 Al met mijn Dochter dan,
 En leeft samen in vrede,
 Och Vader waer ik kan,
 Tot in der eeuwigheyt,
 Sal ik haer trouw bystaen,
 Tot dat de Doodt ons scheyt,
 Sal ik nooyt van haer gaen.

Bruygom.

Komt nu mijn waerde blom,
 Met uwen Bruydegom,
 Komt dan mijn toeverlate,
 Daer is soo dikwils om,
 Gestaeu heb voor u deur,
 Mijn overschoon Godin,
 Nu zijt gy mijn parteur,
 Mijn Liefste die ik min.
 Mijn welbemende Bruyd,
 Ik roep nu overluyt,
 Ons suchten van ons beyden,
 Zijn nu te samen uyt,
 Och Liefste vol van rom,
 Een zoentje met 'er spoet,
 Mijn waerde Bruydegom,
 Alhier op staende voet.

Beklag van een Vryster tot Bergen, woonende by de Groote Markt.

Stem: Hoe quelt de Min, &c.

O Maget schoon,
 Ben ik om u Persoon,
 Gedaelt uyt Venus Throon,

Daer ik u Roosje plag,
Te minnen dag en nacht.
Om uwent wil moet ik mijn klacht vermeerren,
Hoe kunt gy u zoet wesen van my keeren,
Daer ik met u stont,
In sulken vast Verbond.
O soeten sleur, Gy staet my altijd veur,
U Roosje soet van geur,
Dat altijd staet en bloeyt,
In soete vreugde vloeyt,
Soo vloeyde ook de Liefde van ons beyde,
Hoe kan die schoone Maaget van my scheyden,
Mijn tweede Ziel,
Die ik soo waerdig hiel.
O meysken soet, U vreuchdelijk gemoet,
Mijn jonk hert treuren doet,
Haet gy de liefde niet?
Die by ons is geschiet.
My docht gy waert de schoonste van het land,
Daerom soo gaf ik u mijn Trouw te pant,
Ik meende het was,
Een meysje net van pas.
Maer 't is mislukt, Het blomken is geplukt,
En van de steel gerukt,
Ha, ha, mijn Lief gaet zwaer
By een ander minnaer.
Had ik getrouwt binnen een Hallif-jaertje
Met haer, soo waer ik van dat Kind Vaertje,
Soo een Jonkman,
Wel licht gebeuren kan.
O meysken wreet, U dwaling is my leet,
Dat gy de plaets bekleed,
Zijt gy de schoone Bruynet,
Een andermans byset,

Gedenkt de Trouw die wy malkander gaven,
 Hoe mijn jonk Hart in liefde leyt begraven,
 Nu laet gy my,
 In groote pijn en ly.
 Adieu schoon blom,
 Ik kom niet meer weerom,
 Soekt eenen Bruydegom,
 Die aen u sijn Trouwtje biet,
 Voor my ik van u vliet:
 Adieu ik gaa nu op een ander vryen,
 En ik laet u schoon Lief in lyen,
 Adieu dan meyt, Vol van ontrouwigheyt.

***Een Nieuw Lied, voorgevallen op een Zaat-Foye, in den Eylande,
 &c.***

Stem: Magdaleentje en Jan.

ONs Hansken die lag in een sloyken,
 En hy verwachte sijn avontuur,
 Leenken quam van een Zaat-foyken,
 Een soo schoonen creatuur,
 Van singen en van quinkeleeren,
 Van dansen springen en domineeren,
 En van dat edel Brouwers-nat,
 Soo was dit Meysje vol en sat.
 Leenken quam langs de linden,
 Onder die boomkens op den dijk,
 Men hoorde haer een deuntje singen,
 't Was maer alle soo vrolijk,
 Men sag se van d' een zy na d' ander dwalen,
 En op haer kniekens ter aerden dalen;
 't Was houdt my vast of ik val,
 Den heelen weg was haer te smal.
 Jan die sag 't Meysje al van verre

Swieren langs de groene baen,
 Haer oogjens schenen als twee sterren,
 't Aensigt root als eenen Haen,
 Sy keurden haer wel alsoo byster,
 Hansken docht een dronke Vryster,
 Is een engel in 't Bed voor my,
 Als yder vist op sijn gety.
 Hy trok het Meysken by haer beentjen,
 Dat sy van schrik geheel verschoot,
 Van den dijk viel Magdaleentjen,
 Tuymelden by hem in den sloot,
 Dus wiert hy verblijdt van geeste:
 Want sy waer volder dan een beeste,
 Door den drank alsoo verheugt,
 Het docht hem te wesen een groote vreugt.
 Hy trok uyt haer Kousjes en Schoenen,
 En haer witten Schortel-doek,
 Gaf haer wel duysent minne-zoentjes
 In haer Carnaten onder-broek:
 Sy liet haer Kleederkens al uyttrekken,
 Jan ging hem by haer onderdekken;
 Maakten een Beddeken op dat Riet,
 Daer Leenken haer maegdom op liet.
 Sy begaf haer om te rusten:
 Onbedacht dit soete schaep,
 Jan die was vol minne-lusten,
 Ja hy sliep den Hasen slaep,
 Soo doen veel Boerkens als zy gaen uyt vryen,
 Om een mooy meysken haer eer te bestryen;
 Dus wiert ons Leenken in de nacht,
 Met haren wil alsoo verkracht.
 's Morgens hoorde men Leenken karmen,
 En zy sag heel droevig om,
 Jan die lag in sijn Liefkens armen,

Ja als eenen Bruydegom,
 Leenken begon haer oogskens te wrijven,
 Och hoe sal nu mijn Moederken kijven,
 Gy zijt een dief die rooft de blom,
 Van mijn fiere Maagde-blom.
 Kind ik en heb u niet gestolen,
 Waerom ben ik dan een dief?
 Kom ik by u Venus ter schole,
 Ten is maer vriendschap soete lief,
 Al geschiet dit in der nachte,
 En wilt dit voor geen dief-stuk achte,
 Heb ik een Roosje van u ontfaen,
 Ik hebber den Roosen-boom laten staen.
 Over den dijk passeerde Beyken,
 Sag dees twee heel naekt ontkleet,
 Sy is ook geen klappeyken,
 Maer is een goet laet weet,
 Sy vertelden het tegen geen boomen,
 Als sy maer by menschen kost komen,
 Leenken docht hier weet niemant van:
 Maer doen wist het alle man.
 Oorlof Meyskens wilt dit onthouwen,
 Als gy zijt door den drank verheugt,
 Wilt daerom geen Knechtken schouwen,
 Als gy daer tegen wel vermeugt,
 Geeft gy uyt liefde u Minnaren,
 U eer en maagdom te bewaren,
 Als gy soo geeren in vreugde leeft,
 Segt niet dat hy hem gestolen heeft.

Herders gesang.

Stem: *ô Werelt vol van overdaat.*

Ach liefste mijn Godin,
 Schenckt my u trouwe min,

En denkt eens op de deugt,
 Uyt de Trouw spruyt alle vreugt,
 Uyt de Trouw, spruyt soo menig druk en rouw,
 Ik heb my liever te begeven,
 Alleenig te leven,
 Eer ik my bedroeven sou.
 En weet gy niet Filis,
 Wat voor verblintheyt is,
 Dat gy de Trouw versmaet,
 En mint d' eensame staet,
 Die sijn Trouwtje wel vol-ent,
 't Is een Heylig Sacrament,
 Gy kunt het versterken, Vol zalige werken,
 Die met sijn Portuur vol-ent.
 'k Verfoey Leanders raet,
 Blijf liever in mijn maagden staet,
 Soo klaer als een fonteyn,
 Blijf suyver ende reyn,
 Wat ik sucht en wat ik ween, Ik bevint my alleen,
 Mach ik u niet trouwen,
 Mijn doot sal u rouwen;
 Want ik trouw nooyt anders geen.
 Leander doet haer klacht,
 Verfoeyt het Mans geslacht,
 En die een Man beproeft,
 Is somtijds heel bedroeft,
 Door het baren van de Vrucht,
 Spruyt soo menig druk en sucht,
 Veel zijnder gebooren,
 Maer weynig uytverkooren,
 Tot haer Ouders ongenucht.
 Waerom de Man veracht?
 Wie heeft u voortgebracht?
 Gy zijt van een Vrouw gebroeyt,

Tot mans zaet opgevoeydt:
 Adieu mijn Goddinne soet,
 Gy krenkt mijn natuur en bloedt,
 Adieu mijn Godinne,
 Die geen vreugt kan verwinnen
 Die mijn Zaat verdroogen doet.

Vermakelyk Liedt van een Visscher, dewelke ondertusschen wat ving, dat hem niet toequam.

Stem: *Als 't begint.*

Ik voer laast om een Baarsje,
 Niet ver buyten de Stadt,
 Met Hengel-snoer en Laarsje,
 Al wat ik noodig hadt,
 Ik ging al vissen door dat Riedt,
 Wat ik viste ik vong 'er niet,
 Ik roeyde soo veer,
 Al de Akkertjes op en neer.
 Ik met mijn Schuytje swaeyde,
 Van d'een tot d'ander kant,
 Een Meysje die my prayde,
 Die daer stondt op het Landt,
 Vissertje seyde sy Vissertje siet,
 Gy hebt het rechte Vyvertje niet,
 Komt gaet 'er met my,
 Ik sal jou wijsen een Vissery.
 Ik ben aen Landt getreden,
 Maakte mijn Schuytje vast,
 Ik sag haer naakte Leden,
 Soo blank als een Albast,
 Ik sprak haer aen met soet gevley,
 Wilje my wijsen een Vissery,
 Ja seyde sy,
 En als jy der maer gaet met my.

Ik nam dat soete Meysje,
By haer sneeuw witte hant,
Ik vroeg of ik een reysje,
Mogt blussen mijn minne-brant;
Ik sal het jou soo welletjes doen,
Daer op soo gaf ik haer een soen,
Liefste minjoot,
En gy sult 'er niet blijven doodt.
Doe sey dat soete sloofje,
Ik versoeck het nog een keer;
Maer gy moest my beloven,
Dat gy my sult doen geen seer,
Maer handelt met mijn wat soetjens maet,
Wat dieper te Vissen kander geen quaet,
Een Baersje soet,
Uyt de diepte men halen moet.
Ik ging haer Borsjes voelen,
Die vont ik seer amoureux,
Mijn oogjes wat laager doelen,
Daer vont ik de regte lust,
Dat was een Vyvertje alsoo net,
Al met een Bosschagie rontom beset,
Sy seyde seer bly,
Hier geef ik u wille vry.
Wy gingen met ons beyde,
Kuyeren op het Landt,
Hooft eens wat 't Meysje seyde,
Heb jy 'er van Vissen verstant,
Soo werpt jou dobber in de Revier,
En vist 'er soo lang tot uw pleysier,
Als gy der maer kent,
Soo je dat Vissen maer bent gewent.
Doen ik dat Vissen beginde,
Mijn Dobber begonde te staen,

Doen seyde dese Basinne,
Gy moet 'er noch eens aen,
Maer legt 'er wat dieper soetjens mijn maet,
Wat dieper te vissen kander geen quaet,
Een Baarsje met spoet,
Uyt de diepte men halen moet.
Doe ik het weer aenvaerde,
Met dese Jonge spruyt,
Bedong sy dese voorwaerde,
Om niet te scheyden uyt,
Voor dat ik heel was afgeslooft,
Doe heb ik het meysje belooft,
Soo menigen keer,
Tot mijn dobber en dogt niet meer.
In 't laetst wou 't meysje scheyde;
Want ik was afgemat,
Soo roeyde ik ons beyde,
Tot digte by de Stadt,
Doe vroeg my dese soete Blom,
Hoe neer komje eens weerom?
In dese Wey,
h 'Ey met u Vissery?
Ik sey in haer presentie,
Morgen voor de Noen;
Ik nam met reverentie,
Mijn afscheyt met een soen:
Draegt geen roem of meld 'er my niet,
Als jyder een meysje weder siet,
Ik seyde haer neen,
En sy ging seer blydelijk heen.
Oorlof gy hengelaertjes,
Die geeren uyt Hengelen gaen,
Komen u sulke Kaartjes,
Eens te spreken aen,

Voldoet dan vry na haer lust
 Soo magje wel vissen vry gerust,
 Tot jyder weer koomt,
 Daer dat watertje soo veer stroomt.

Een Vermakelyk Lied van Slyp Schare de Mes,

Op de Wyse: Als 't begint.

Slijp Schare de mesje,
 Die sou 'er uyt vryen gaen,
 Een Meysje met een flesje,
 Begon hy te spreken aen,
 Hy sey schoon Kind en hebje niet daer,
 Te slijpen Bijlen, Messen of Schaer,
 Sliep scharen en mesje,
 Ey laet ik eens uyt u flesje,
 Ey geeft me een borlesoes.
 Sliep schare en mesje,
 Hier valt 'er gantsch niet te doen,
 Gaet heen jou dronke nesje,
 Wie raetje doch alsoo koen,
 Datje mer vraegt om een borlesoe,
 Brust heen en houd 'er u bakkus toe,
 Sliep scharen en mesje,
 Gaet suypter uyt Besjes flesje,
 Sliep scharen en mesje,
 Brust heen jou dronke Wael.
 Sliep scharen en mesje,
 Het is 'er om u mijn Kind:
 't Is niet om 't moris flesje;
 Maer ik bender tot u gesint,
 Mijn liefde die is 'er op u gevest,

Ik bender tot aen mijn hartje gequest;
Sliep scharen en mesje,
Ach mocht ik jou bruylofs-mesje,
Ach mocht ik u Liefste zijn.
Sliep scharen de mesje,
Gy zijt 'er een Serviteur,
Soudt gy met Toereloeresje,
De kost my winnen wel veur,
Jou steentje drayter al menigen toer,
De Waaltjes die maken soo wat bonsoer,
Sliep scharen en mesje,
Gy sult 'er genieten het flesje,
Sliep scharen en mesje,
Soo gy my oprecht bemint.
Sliep scharen de mesje,
Perdi daer is 'er mijn trouw,
Steekt gy dat in u Tesje,
En sy sal wesen mijn Vrouw,
Ja slapen en gapen,
De nachten zijn lank,
En rusten al in jou armkens blank,
Sliep scharen de mesje,
Ik sal zwijgen het resje,
Sliep scharen en mesje,
Van savonts tot 's morgens toe.
Sliep scharen de mesje,
Die gaffer daer op een zoen,
Daer by dit aardig lesje,
Het Waaltje dat werde groen,
Een Sondag salse jou trouwen mijn Kind,
Maakt datje wat rasje maer vaerdig bind,
Sliep scharen de mesje,
Gy zijt 'er mijn bon Matresje,
Sliep scharen en mesje,

Gy zijt 'er mijn Boerlesoes.
 Sliep scharen de mesje,
 Dan ryen wy samen uyt,
 Op een Chees of Calesje,
 Wy zijn dan Bruygom en Bruyt,
 Hotter te tot soo reyden wy heen,
 En trouwen tot Sloten of Amsterveen,
 Sliep scharen de mesje,
 Dan benje mijn Borrel-flesje,
 Sliep scharen en mesje,
 Dan benje mijn Knakkernakoe.
 Sliep scharen en mesje,
 Adieu tot morgen vroeg,
 Adieu mijn soete Matresje,
 Een kusje dat is genoeg,
 Ik bender van liefde dronken schier al,
 De Wagen die drayt 'er of ik ben mal,
 Sliep scharen en mesje,
 't Is van het minne-tesje,
 Sliep scharen en mesje,
 't Is van de Smod-tot-ter de tey.

Haagse Vryagie.

Wijse: Van Rosette.

Jongmans wildy minnen,
 Komt al na de Haag-stee,
 Daer is een moye Vrijster te winnen,
 Van lee, sa wil dy mee,
 Laet ons beginnen, sa wil dy mee,
 Na de Haag-stee.
 Sy heeft nu alle dagen,
 Haer keur van veel Jong-mans,

Haer overschoonheyt kan sy wel dragen,
Nochtans, sa wil dy mee,
Dat Meysken behagen, sa wil dy mee,
Naer de Haag-stee.
Wel dartig duysent Gulden,
Bedraeght haer Vaderkens goet,
Dat is voor die haer Trouwen sullen,
Schept moet, sa wil dy mee,
Om 't eens te wagen, sa wildy me, naer de Haagstee.
Eenen Tabbert met ployen,
Draegt dat Maagdeken me,
Eenen Jongman van Besoyen,
Haer vre, sa wil dy mee,
Wilt u wat spoeyen, sa wil dy mee,
Naer de Haag-stee.
Lief wil dy met mijn reyden,
Of wil dy met my gaen,
Liefken ik sal u spelen leyden;
Komt aen, sa wil dy mee,
Over de Heyden, sa wil dy mee,
Naer de Haag-stee.
Hy nam dat soete Meysje,
Achter hem op sijn paert,
Sy hebben te samen een speel-reysje
Aenvaert, sa wil dy mee,
Gy goelijk Meysjen, sa wil dy mee,
Naer de Haag-stee.
Doen sy te Keulen quamen,
Al in de Meyery,
Daer sy haer soete nacht-rust namen,
Seer bly, sa wil dy mee,
Wilt niet lang wagten, sa wildy me, Na de Haagstee.
Haer Broeder gink vertalen,
Waer dat Maagdeken was,

Hy quam haer in Brabant weer halen,
 Seer ras, sa wil dy mee,
 Wilt 'er niet dwalen, sa wil dy mee,
 Naer de Haag-stee.
 Sy moest wederom keeren,
 Naer het Vaderkens land,
 De Vryer behiel haer beste kleeren,
 Te pant, sa wil dy mee,
 Soo kunt gy leeren, sa wil dy mee,
 Naer de Haag-stee.
 Verlaet jou Klaes of Sander,
 Dat is maer voor een week,
 Dan gaet sy weer met een ander,
 Op streek, sa wil dy mee,
 Volgt malkander, sa wil dy mee,
 Naer de Haag-stee.
 Sy is genoeg voor 't vragen,
 Voorsien van gelt en goet,
 Sy trekt een gulden alle dagen,
 Schept moet, sa wil dy mee,
 Dat Meysken behagen, sa wil dy mee,
 Naer de Haag-stee.
 Wilt niet achter blijven,
 Maakt dit Meysken de Bruyt,
 Komt Jongmans trouwt haer voor een Wijve,
 Komt uyt, sa wil dy mee,
 Laet u inschrijven, sa wil dy mee,
 Naer de Haag-stee.

Een minnaers lied.

Wijse: *Schoon Catrijn, &c.*

Schoonste Beelt van alle Beelden,
 Oorspronk van mijn trouw gemoet:

Gy zijt als een Zee van weelde,
 Die mijn Ziel verlangen doet:
 Want u schoonheyt boven maten,
 Die daer in mijn oogen speelt,
 En die mijn Ziel niet kan verlaten,
 Heeft mijn hert soo seer ontstelt.
 Zou ik hier mijn ooren leenen,
 Naer 't gevley van dees Zareen?
 Die mijn blijdschap keert in weenen,
 Waer door dat mijn vreugt verdween;
 Neen ik wil mijn ooren sluyten;
 Voor dees soete Toover-klacht,
 Eer dat mijn Ziel door dat soet fluyten,
 In den afgront is versmacht.
 'k Sweer u Liefste noyt te verlaten,
 Maer vast te Trouwen nu,
 Och de steenen over straten,
 Sullen zijn te kout voor u,
 Daer gy Lief sult overtreden,
 Met u maagdelijke voet;
 Ik sal tot proef van trouwigheden,
 Die verwarmen met mijn Bloet.
 Swijg van dit onmatig spreken,
 Jonkman gy quetst mijn Eer:
 Want ten zijn maer loose treken,
 En men vind' er noch veel meer,
 Die de Meysjes soo bedriegen,
 Door gevleyde Minne-spraak,
 Maer hun Trouw siet men seer haest vervliegen
 Neen ik steeker af de draak.
 Meynt gy Lief dat ik wil wesen,
 Een bedrieger van u smert,
 Neen, ach neen, mijn Uytgelesen,
 Gy zijt oorsaak van mijn smert,

U pijn is mijn pijn,
 En u smert is my een smert;
 Ach Engelin siet u aenschijne,
 Staet gewortelt in mijn hert.
 Hoe lang sal dat blijven duuren?
 Suyker woorden zijn 't nu al,
 Daer men moet het dier besuuren:
 Want den Honing keert in Gal,
 Soo lang als de Jongmans vryen,
 Vleyen sy de Meysjes seer,
 Daer na komen zy in 't lyen,
 Als sy quyt zijn eens haer Eer.
 't Is als Honing die gy vloeyden,
 Dat uyt uwen valschen mont,
 In mijn minne-vier te woeden,
 Neen, ach neen tot geender stont,
 Sal ik u geloof doch geven,
 Dat gy sult bewegen my,
 U valsche min wort van my verdreven:
 Want gy steekt vol verradery.
 Toeft wat wreede en wilt niet vluchten,
 Och waer loopt gy stuure Maagt?
 Is 't dat gy niet acht mijn suchten,
 Ik u dit voor het leste me draagt:
 Want gy zijt mijn Moorderesse,
 Die mijn levendig stoot in 't graf,
 Ach Tygerin, oorsaek van mijn persse,
 Gy neemt my het leven af.

De Dochter treet in Belofte.

Jonkman stilt u, weest te vreden,
 En wilt suchten niet soo seer,
 Ik sal met u in 't Houwelijk treden,
 Schenken u mijn Maagden Eer.

Vermakelyk Liedeken van het Steene Lolle-Potje.

Wijse: Buyten is goet Bierken.

JOnge Dochters, Weduwen en Vrouwen,
 'k Sal u hier eens al te mael waerschouwen,
 Hoe gy na de markt nu moet gaen loopen,
 Om een nieuwe Lolle-pot te koopen.
 Want de Winter hebben wy voor handen,
 Doet dan vyer in Lolle-potten branden,
 Om u teere Voetjes te verwarmen,
 't Doet deugt tot boven aen u armen.
 Lieve Meyskens het komt te gebeuren,
 Dat gy somtijds 's avonts in u deuren,
 Staet en wacht u Lief met groote koude,
 Lolle-pot sal u geselschap houde.
 Proper Meysken ik seg sonder gekken,
 Met u Voor-schort kondy hem bedekken,
 Komt u Liefken dan met koude handen,
 Laet hem ook wat warmen 't is geen schande.
 Maer gy moet u Lolleken vast houwen,
 Want de Jonkmans zijn sulke Rabouwen,
 Als sy dan wat beginnen te mallen,
 Dat gy u Lolle dan niet laet vallen.
 Want het het is gebeurt aen ons Catolleken,
 Soo is gebroken haer Lolleken,
 Jan, de Koekkoek mach u nu wel halen,
 Riep sy; wie sal mijn Pot betalen.
 Haren voeten Papbaert Jan de manke,
 Sprak terstont ik hebbe noch twee blanken,
 Hy ging op den hoek van 't Haring-straetje,
 En kocht een Lolle-potje maetje.

Wel wat segt gy nu van Jan de manke,
 Ons Cathoken mach hem wel bedanken:
 Want hy siet het Meysken alsoo geeren,
 Dat zy kou leed, 't zou hem seker deeren.
 De Lolle-pot heeft van oude tijde,
 Menig Meysken dikmael doen verblijden,
 Om dat hy de koud' soo kan genesen,
 Daerom wort de Lolle-pot gepresen.
 Wilt den Lolle-pot dan niet versmaden,
 Hy komt ook te pas om op te braden,
 App'len, Peeren, Ajuyn en Castanjen,
 Hy warmt ook als gy blaest de traganjen.
 Siet Pot-bakkers gy sult gaen floreren:
 Want gy siet den Winter komen geren,
 Set op uwen Winkel met heel hoopen,
 Lolle-pottekens om te verkoopen.
 Houdt de Lolle-pot dan wel in waerde,
 Als hy is gebakken van Pot-aerde,
 Somers siet gy hem in kisten steken,
 Op dat gy hem niet komt te breken.

Journal van Symon Gerritsen van Amsterdam, hoe zy een tegenspoedige Reyse hebben gehad.

Wijse: Wanneer men heeft geschreven, &c.

HOort toe gy Christen scharen,
 Die na Oost-Indiën varen,
 Hoe dat het Turks gebroet,
 Een Christen Slaef tot proyen,
 Sy voor een Leeuw gaen goyen,
 Daer Godt hem van behoedt.
 Sestien hondert verheven,
 Vijf-en-sestig daer neven,
 In April twintig hoort,

Ging Symon Gerritse klaren,
Voor Schieman rustig varen,
Na Oost-Indiën voort.
't Schip Grooten Broek verheven,
De Schippers naem daer neven,
Was Hendrik Janse Root,
't Schip was een Fluyt seer kleyne,
Met sestig Koppen reyne,
En veertien stukken groot.
Sy zeylden seer voorspoedig,
Maer siet twee Turken bloedig,
Van Tunis haer ontmoet,
d' Een voerde sestig stukken,
d' Aer veertig, die sy rukken
Buyten Boort met 'er spoet.
Dit was in Juny seven,
Dat Grooten Broek verheven,
Sloeg tegen deese twee,
Wel negen Glasen deftig,
Met schroot en kogels heftig,
Dat Turken vallen dee.
Twee hondert acht benepen,
Gequest op beyd' de Schepen,
Drie-en-negentig doodt,
't Schip Grooten Broek ten lesten,
Had ook dartig gequesten,
Dat bracht haer in de noodt.
Den Schipper liet het leven,
Noch sestien doodt gebleven,
Soo dat van sestig Man,
Dertien gesonde over,
Maer bleven al te pover,
Die 't Schip niet redden kan.
Dus wierden zy genomen,

Tot Tunis aengekomen
Tot Slaven daer verkoft,
Daer Symon Gerritse onder
Was, die een groot wonder
Voorviel aen 't Turkse Hof.
Simon Gerritse vroomer,
Raekte by een Patroone,
Die hem eerst tamelijk,
Tracteerde voor en naren,
De eerste vijf ses Jaren,
Doch nam daer na de wijk.
Want sijn Patroon seer felle,
Begon Simon te knellen,
Om dat hy jaloers wiert,
En meende, dat sijn Vrouwe,
Het met sijn Slaef ging houwe,
Daer op hy vloekt en tiert.
't Jaer sestien hondert seven,
En tseventig daer neven,
Wiert nog vier Slaafs aenstonden,
Die in een Bos gesonden,
Om Hout te kappen voort.
Maer doen sy hakken sullen,
Quam daer een Leeuw aen brullen,
Dat dese vier vervaert,
Die op een Boom gaen vluchten,
Doch Simon met beduchten,
Verschrikt was en bezwaert.
Door sijn ellendig slaven,
Zijn kragten nu begaven,
En konde klimmen niet;
Maer badt O Heer getrouwe:
Wilt maer mijn Ziel behouwe,

Als mijn dit Beest verscheurt.
Dit Beest met open muule,
Stont droef voor hem te huylen,
En toonde hem de Poot,
Daer in hy pas te vooren,
Getreden had een Dooren,
Dat de Leeuw pijnde groot.
Met schrik en vrees benepen,
Heeft hy de Poot gegrepen,
Trocker den Dooren uyt,
Het geen de pijn versoeten,
Dat ook de Leeuw bevroeten,
Kuste hem met de snuyt.
Doen ging den Leeuw weer keeren,
Sonder Schieman te deeren,
Daer hy Godt voor bedankt:
De vier maats doen af-dalen,
Elk ging sijn Hout weg-halen,
En wagten daer niet lang.
Dan Bassa met behagen,
Ging in dit Bos uyt Jagen,
Omtrent twee Jaer daer na,
Dat hy dees Leeuw met Netten
Kreeg, dien hy dede setten,
In eenen Kuyl seer dra.
Hy ordineerde mede,
Als de slaven misdeden,
Die sou men in de Ruyl,
Voor den Leeuw gaen smijten,
Liet binnen 't Jaer verbijten,
Wel dartig met gehuyl.
Den Turk ging Simon wippen,
't Wijf ging haer Man berispen,
Waerom hy sloeg den slaef,

Hy sprak O snoode Hoere,
Ik sal u Pol doen voeren,
By den Leeuw voor een gaef.
En liet hem voort doen vangen,
Beschuldigde hem strange,
Hy met sijn Wif boeleert,
Waer op den Bassa desen
Slaef heeft ter Doodt verwesen,
Tot proy der Leeuwen seer wreet.
Men siet hem daer in smijten,
Maer in plaets hem te bijten,
Streelden den Leeuw hem soet,
Simon Gerritse daer tegen,
Omhelst den Leeuw genegen,
Dat den Bassa wonder doet.
Liet hem daer weer uyt trekken,
En moest hem gaen ontdekken,
De oorsaek hoe het was,
Dat hy niet wiert verslonden,
Den Schie-man ging verkonden,
Daer van de oorsaake ras.
Den Bassa schonk hem 't leven,
Zijn Vryheyt daer beneven,
Stelt hem in grooten staet,
Mits hy den Leeuw moest temmen,
Dat hy hem heeft doen wennen,
Te doen geen menschen quaet.
Leert Christen Ziele trouwe,
Altijdt op Godt te bouwen,
Want hy ons redden sal:
Siet hoe Godt door de Beesten,
Verwijten komt ons meesten,
Ondankbaerheyt voor al.
't Was nu drie Jaer geleden

Dat Simon de Leeuw dede,
 De Dooren uyt de Voet,
 't Geen nu het Beest noch heugden,
 Bewees dankbaare deugden,
 Is Godt dan niet soo goet?
 Niet een Menuut gaet deure,
 Of wy konnen bespeuren,
 Godts groote goedigheyt,
 Maer wie toont dankbaerheden,
 Gelijk dit Beest hier dede,
 Door 't Beest ons Godt verwijt.

Holbollige Trouw-geval van het Waaltje en het Besje.

Wijse: Is het niet te beklagen, &c.

IS het niet te verwonderen,
 Besje die is 'er getrouwt,
 Hippel de Trippel de quispel kasjondere,
 Hey, hey, om een sakje met gout.
 Een Waaltje van dartig Jaren,
 Die heeft sy opgedaen,
 Soo als sy wilde na Leyden varen,
 Om, om, na den Haag te gaen.
 Besje dat stont 'er te wachten,
 Al na de Leydsche schuyt,
 Besje al tegen het Waaltje lachte
 Die, die, niet wist wat het beduyt.
 Besje spraak aerdig van Taaltje,
 Sult gy met my varen fijn,
 Ja ik Mameerke, soo spracker het Waaltje,
 'k Sal, 'k sal, tot u geselschap zijn.
 Besje begon te ontsteken,

Vriendje waer komje van daen,
 Ick hebber tot Haerlem na werk gekeken;
 Maer, maer, lacy niet opgedaen.
 Bent gy een loopent Geselle,
 Of bent gy al getrouwt;
 Neen Mameerken, ik kan het niet stellen,
 Dat, dat, my alleenig houdt.
 Besje die seyder wel maatje,
 Wilt gy der wesen mijn Man?
 Daer is een sakje met menig Ducaetje,
 Neemt, neemt, dat op Trouw dan an.
 't Waaltje dat stont te beven,
 Hy taste dadelijk toe;
 Hy heeft het Besje drie Kusjes gegeven,
 Met, met, noch een smodder-muyl toe.
 Besje die wierde heel jonge,
 Sy huurde een schuytje af,
 Daer sy met 't Waaltje is ingesprongen,
 Dat, dat, haer gelegentheyt gaf.
 Wat dat sy samen bedreven,
 Seker dat weet ik niet,
 Sy zijn tot Leyden straks ingeschreven,
 Nu, nu, staet 'er de Schoester en siet.
 Besje die sag men daer trouwen,
 't Waaltje was onder in 't Zy,
 Besje die hadder een Fulpen Bouwen,
 En, en, 't Waaltje een Fulpe Py.
 Besje die was 'er soo groentjes,
 't Waaltje al om haer Goed,
 Geeft 'er geduurig wel duysent zoentjes,
 Soo, soo, datse schier quylen moet.
 't Waaltje speelt nu alle dagen,
 Met Besjes Goed Monsieur,
 't Is een Cheesje of op een Wagen,

Kom, kom, seyt sy mijne Monceur.
 't Waaltje denkt nu niet om 't smeeren,
 Van sijn besmeerde Wol,
 Maer om sijn Besje te carresseeren,
 Geeft, geeft, haer het lijfje vol.
 Vaert wel gelukkig Waaltje,
 En Besje met u Gout,
 Sterft maer ras soo sal een Jong staeltje,
 Haest, haest weer zijn met 't Waaltje getrouwt.

Rouw-klagt, over het sterven van de Huys-Vrouw van 't Waaltje.

Stem: *Is het niet om, enz.*

IS het niet om te betreuren,
 Besje en die is doodt,
 Sy storf 's avonds ten seven uuren,
 Nu, nu, is 'er het Waaltje in noodt.
 't Waaltje kan 't niet vergeten,
 Och siet den bloedt gewis,
 Heeft 'er van twaalve tot Middag gekreten,
 Om, om, dat 'er sijn Besje doodt is.
 't Waaltje heeft laten maken,
 Hem deftig in den Rouw,
 Een zwarte Mantel van seven ellen Laken,
 Om, om, datse wat slepen sou.
 't Waaltje dat sag men daer treden,
 Deftig al achter het Lijk,
 Twaelf Aensprekers die hebben gebeden,
 Ses, ses, gingen daer voor publijk.
 't Waaltje dat heeft 'er geschonken,
 Deftig de Rhyne Wijn,
 Besje is in een Kelder gesonken,
 Daer, daer, 't Waaltje begraven wil zijn.

De heele Stadt van Leyden,
Was 'er schier op de been:
Alle de Waaltjens het Lijk geleyden,
Ses, ses, Hondert Paren min een.
Nu hoort men schier alle dagen,
Hoe dat het Waaltje soet,
Worden veel Juffertjes opgedragen,
Soo, soo, hy weer trouwen moet.
't Waaltje heeft geen behagen,
Want hy had Besjes gesint,
Hy wil zijn Besje haer Doodt beklagen,
Om, om, dat sy hem hadde bemint.
Maer men begint 'er te spreken,
Van Besjens Testament,
Hy is 'er van 't halve Goed versteeken,
Soo, soo, hy hem tot trouwen went.
Dus heeft hy voor hem genoomen,
Hem te behelpen soet,
Als hem te vlagen eens overkomen,
Om, om, soo te behouden het Goed.
't Waaltje dat gaet 'er spanseeren,
En leeft gelijk een Heer,
Hy weet van Kussen nog Caresseeren,
En groeyter gelijk een Beer.
't Waaltje dat heeft 'er nu Vrienden,
Elk komt loopen nu seer,
't Is 'er Couzijn, Nichte en beminde,
Ja, ja, Peters avoes Compeer.
Nu sou den Schoester wel willen,
Dat hy had Besje getrouwt,
'k Weet hy haest sou met jeugdiger drillen,
Die, die, nog wel sou hebben Goud.
Yder bemint 'er het Waaltje,
Nu hy heeft Besjes Goed,

Elk die reKent dat hy royaaltjes
 Van, van, 't Waaltje mee erven moet.
 Past op gy arme Waaltjes,
 En houdt gestadig moedt,
 Hoopt 'er en wagt 'er op sulke staeltjes,
 Wagt, wagt, mee op Besjes goed.

Een Droevig Liedt. Van Prijntje Lievens, dewelke haer Kind heeft verdaen, waer over sy op den 16 Juny 1681 binnen de Stad Goes, aen een staak is geworgt.

Wijse: Te Ryssel in 't vergulde Rat, &c.

Wie wil hooren een Nieuw-Liedt,
 Hoort toe ik sal 't u gaen verklaren,
 Wat 'er korteling is geschiedt,
 Binnen ter Goes in 't openbaren,
 Al van een Dogter hoort mijn vermaen,
 Die haer eygen Kind heeft verdaen.
 Vier Maenden of daer omtrent,
 Heeft sy in 't Gast-Huys siek gelegen,
 Doctoor en Meesters wel bekend,
 Heeft sy aldus soo seer gebeden,
 Och helpt my doch uyt dese pijn,
 Laet my gebruyken Medicijn.
 Agt dagen voor haer barens-noodt,
 Is sy op haren Voet gelaten,
 Om 't Kind te brengen soo ter doodt,
 Eer het aenschouwde Zon of straaten,
 Maer Godt en wou gedoogen niet,
 Sy moeste komen tot dit verdriet.
 Een korte wijl na desen tijdt,
 Ontslooten haer de barens-bandten,
 In stilheyt had sy desen strijdt,

Want 't was een Kind tot haerder schande,
En heeft het soo om hals gebracht,
Niemant heeft dat van haer gedacht.
's Anderen daegs soo riep de Meyt,
Nu prijntje wilt gy niet ontwaken,
Gy legt soo luy tot dese tijdt,
Gy soud' wel dag en nachten slapen,
Ik bid u zwijg soo sprak sy strak,
Ik leg nu hier op mijn gemak.
De Meyt en liet het haer niet toe,
Doen stont sy op al sonder sneven,
Hebt gy daer onrechtveerdig goed,
Gy sult het weder moeten geven,
Sy nam den Deken doen terstont,
Waer onder een doodt Kind sy vont.
De Meyt die stont geheel verbaest,
En sprak gy snoode Hoere,
Is dit de siekte weer eylaes!
Wy sullen dit nu wel uytvoeren,
Dat gy u Kind nu hebt verdaen,
Daer voor soo sult gy straf ontfaen.
d'Edele wijse Magistraet,
Die ging haer ondervragen,
Een yder hoorde dees misdaet,
En sy bekende sonder mishagen,
Ik heb 't Kind genomen zijn macht,
En op de werelt omgebracht.
Ik heb te laet mijn boosheyt groot,
Onschuldig my willen bevrijden;
Maer mijn saken lagen al te bloot,
Waer voor ik my nu moet bereyden,
ô Godt wilt my nu by staen,
En mijne Ziele doch ontfaen.
Siet my nu aen omstanders al,

Jonk en oudt dit wilt onthouden,
 Dat gy niet komt tot soo een val,
 Ik hoop Godt mijn Ziel sal ontfangen,
 En voeren sal van 't aardsche loot,
 Hier boven in Abrahams schoot.
 Spiegelt u Jonkmans ook hier aen,
 Al wort gy niet bevrucht met Kinde;
 Want Godt en sal u niet onslaen,
 Maer hy sal u hier na wel vinden,
 Vreest niet die geen die 't Lichaem doodt;
 Maer die de Ziel in d' Helle stoot.
 Adieu werelt ik scheid nu van hier,
 Mijn vrienden en bekenden,
 Van schrick en vrees soo bezwijk ik schier,
 Waer sal ik my keeren of wenden,
 Op Godt alleen mijn hope staet,
 ô Heere vergeeft doch mijn misdaet.

Een droevig Lied van een Dochter van Aken.

Wijse: Schoon Catrijn.

WAt hoort men hedendaegs gebeuren,
 In dit bedroefde Aardsche dal,
 Ach Menschen 't is droef om te betreuren,
 Het geen ik u nu singen sal,
 Van een Dochter jonk van jaren,
 Hoe sy eenen langen tijd,
 Wort vervolgt tot haer bezwaren,
 Van haer Minnaer wert gevlijd.
 Korts daer naer wiert zy bevrucht,
 Van haer Minnaer valsch van schijn,
 Ach sy liet soo meenig sucht,
 Als sy voelde haare pijn,
 Sy sprak met bedrukte oogen,

Tegen haren Minnaer straf,
 Trouwt my en wilt niet gedoogen,
 Dat ik dale in het Graf.
 Hy wou haer niet hooren spreken,
 Soo hy hoorde van de Trouw,
 Hy is soo van haer gestreken,
 Liet haer sitten in benouw;
 De Dochter begon te weenen,
 Als sy sag haer Minnaer gaen,
 Hy was haest van haer verdweenen,
 En sy bleef daer treurig staen.
 De tijdt van baren begost te naken,
 Dese Dochter heel verwoet,
 Is alleen soo buyten Aken,
 Heel vergramt op haer jonk bloedt,
 Door des Duyvels boos ingeven,
 Alsoo sy verlost daer was,
 Heeft haer Bloeyken om het leven,
 Gebracht op het selve pas.
 Wie sou dees Moort niet beweenen?
 Och eylaes bedroefden dag,
 Sy nam het Kindje by de beenen,
 En trok het van malkander ach;
 Doen ter aerden neer gesmeten,
 Gelijk eenen dullen Hont,
 Heeft sy het sijn teere Leden,
 Geworpen tegen de gront.
 Houd wreede Moorderesse;
 ô Gy wreede Tygerin,
 Gy houd mijn herte in een persse,
 Hoe wort gy soo dol van sin?
 Wat had 't Kindje u misdreven?
 Wat had 't Schaapje u gedaen,
 Dat gy hem benamt het leven,

Sonder Doopsel te ontfaen.
Godt en wou het niet meer lijden;
Maer al op deselve daet,
Twee Koopmans sonder te beyden,
Quamen gereden langs de straet,
Daer sy Luy hebben vernomen,
Ach eylaes dees droef gevaer,
Sy zijn soo by d' Heer gekomen,
En hebben 't daer geopenbaert.
Korts daer na wiert sy gevangen,
Gebracht binnen Aken ras,
Ach haer hertje was soo bange,
Als sy op de Pijnbonk was,
Straks heeft sy haer feyt beleden,
En hoe sy haer Kindje soet,
Had gescheurt sijn teere Leden,
Doen noch traptten met den voet.
Haer Vonnis wiert gelesen,
Voor dees Moorderes heel quaet,
Dat sy moest gerabraakt wesen,
Voor haer schromelijk misdaet,
Levendig 't hert ingeslagen,
Met een yzeren Hantboom zwaer,
Armen, Beenen, och wat plagen,
Wiert gebroken haer daer naer.
Haer Lichaem niet sonder reden,
Wiert gebracht buyten de stadt,
En al op deselve stede,
Wiert geset al op een Rat;
Spiegelt u gy Dochters teere,
En neemt hier exempel aen,
Dat gy altijd wilt u Eere
Bewaren, hoort na mijn vermaen.

Een Vryagie van Besje en den Schoester.

Wijse: Liefje ik moet het u klagen.

IS het niet om te beklagen,
 Dat ik in mijn ouden tijdt,
 Verlaten van Vrienden en Magen,
 Ach, ach, ach en wiert ik 'er gevrijt.
 Wist het een Ambachts geselle,
 Wat hy genieten kost,
 't Gelt bedekt berimpelde vellen,
 'k Weet, 'k weet, 'k weet hy lieper te post.
 Nochtans soo wil ik gaen paren,
 Ik bender heel toe gesint,
 Een Schoester van twintig jaren,
 Die, die, die ik soo hebbe bemint.
 Jonkman ik moet 'er u spreken,
 Komt maakt my een paer Schoen,
 Een Paer van seven steken,
 Na, na, na 't nieuwste Fatsoen.
 Wel Grootje wat wilde gy maken,
 Dat sal u wesen pijn,
 Laetse overtrekken met Laken,
 Dat, dat, dat sal u makkelijk zijn.
 't Is my niet omme de Schoentjes,
 Jonkman alleene gedaen:
 't Hayr grijs en 't hertje wort groentjes,
 Laet, laet, laet my u minne ontfaen.
 Grootje gy doet 'er my schamen,
 Soud ik u oude Vel,
 Spannen op jeugdige Ramen?
 Weg, weg, weg het waer Kinderspel.

'k Heb u alleen verkoren,
 Gy en behoeft dan niet meer,
 Trekken en rekken als vooren,
 Dat, dat, dat harde verbraste Leer.
 Daer zijn mijn sakken met Schijven,
 Gy sult gelijk eenen Heer,
 Eten, drinken en vreugde bedrijven,
 Doet, doet, doet gy maer mijn begeer.
 Grootje ik hebber wel sinne,
 In uwe sakken met Goud,
 Maer u Druyp-Neusje en Kinne,
 Is, is, is daer mijn hertje van groude.
 'k Salder mijn Neusje wel veggen,
 En met een Kap Cornet,
 Sal 'k mijn Kin dekken ter degen,
 Bok, bok, bok Krulletjes opgeset.
 U Voorhoofd is 'er vol ployen,
 En Tanden het gy niet,
 Sou ik mijn Trouw aen u vergoyen,
 Ach, ach, ach dat waer my verdriet.
 Daerom sulde gy wesen,
 Weder gelijk een Heer,
 Komt Liefje en kust my gepresen,
 Doet, doet, doet doch mijn begeer.
 Hemel soud' ik 'er genaken,
 Uwen bezeverden mont,
 Al kost gy my een Koning maken,
 Weg, weg, weg en ik gader terstont.
 Als ik beginne te aenschouwen,
 Om al u magere Leen,
 Krijg ik alreets een vergrouwen,
 Neen, neen, neen ik brus liever heen.
 Jonkman gy zijt 'er geen brave,
 Dat gy niet estimeert,

't Edel Goud voor d' ydele gaven,
 Die, die, die de Natuur verteert.
 'k Hou het al met een jong Meysje,
 Weg oude Totebel,
 Die aengenaem is van Vleysje,
 Ik, ik, ik liever werken sel.
 Wat baten nu al mijn Schijven,
 En al mijn machtig Goud,
 'k Moet een Ouwen of 'k moet soo blijven,
 Ach, ach, ach eylacy ongetrouwt.
 Neem ik 'er dan een van Jaren,
 Segt eens wat heb ik 'er aen,
 'k Wil na de markt toe varen,
 Licht, licht, licht sal ik raken daer aen.
 En soo het my daer mocht missen,
 'k Laet dan door een Plakkaet,
 Door Dorpen en Steden vissen,
 Al, al, al was het een Bedelaers staet.

***Een Droevig Lied, over de Justitie gedaen binnen de Stad Goes,
 aen Casper de Ruyter, op den 26 November, 1683.***

Wijse: Hoe leg ik hier in dees ellende.

NU sit ik hier in dees Ellende,
 En dat op eenen Tooren siet,
 Om 't quaet dat ik heb aen gaen wenden,
 Dat helpt my nu in groot verdriet;
 Waer voor ik sal een strop ontfangen,
 Ik schrik en ben daer voor seer bange.
 Ik heb mijn selven gaen bekooren,
 En dat op eenen Sabbathdag,
 Tot een andermans Goed wilt hooren,
 Ik docht het niemant dan en sag:
 Maer Godt is hoog en siet seer lage,

Die sent nu over my sijn plage.
Mijn boose Fout die gink ik plegen,
Dat was op eenen Pinxter-dag,
Ik gink het werk eens overwegen,
En of ik hoorde geen gewag;
En ik ben doen soo na boven gekomen,
Ja ben door 't Dak-venster geklomen.
Op de Kamer ben ik gekomen,
Alwaer op stont een groote Kas,
Daer aen heb ik practijk gaen toonen,
Ik schoofse van de Muur seer ras,
En gingse doen van achter breken,
En ik doen stool, het is gebleken.
Omtrent de ses weken geleden,
Ik ging al weer den selven gang,
En dat met sulke boosheden,
Ik dacht de Kerktijd die duurt lang,
En speelde soo mijn personagie,
En docht al weer 't is buyt couragie.
Maer eenen korten tijdt na desen,
De Duyvel my al verder bracht,
Ik ging my weer door 't Venster geven;
De Kamer-deur was toe met kracht,
Doen heb ik een plank opgebroken,
En ben doen door het gat gekropen.
De Kas die ging ik daer forceeren,
Daer ik met geweld in quam,
En ging daer steelen met begeeren,
Om laag ik mijnen weg ook nam,
En ging aldaer 't Comptoir opbreken,
Bestool het ook, ô boose treken.
Dit werkje heb ik stil bedreven:
Waer van mijn Vrouwtje niet en wist;
Noch geen Menschen daer beneven,

Maer 't was geschiedt door Satans list,
Ik wenste ook al om een teken,
Soo ik het gelt had weg gesteken.
Maer kort daer na soo wiert gevonden
Den Pot, die ik gedolven had
In de aerde, O wat een sonde,
Dat was 't Teeken daer ik om badt:
Na mijnen wensch liet Godt gebeuren,
Waer door ik raak in groot douleuren.
Wat mag het werelts goed nu baten,
Nu my de Doodt wert toe-geseyt:
Gy Menschen hoog en laag van staten,
Siet hoe ik mijn quaet nu beschrey:
Maer laas het is te laet op 't ende,
Men moet het quaet in tijdts af-wenden.
Nu sta ik hier voor de Vyer-schare,
Aenhoore de Sententie, O schrik!
Mijn Ziele sal uyt 't Lichaem varen,
En dat in eenen oogenblik:
Mag ik dan noch maer troost verwerven,
En 't Koninkrijk der Heem'len erven.
Adieu dan Vrienden al gelijke,
Neemt een Exempel nu aen my;
Ik gaen nu uyt dit aerdsche Rijke,
En dat al om mijn Dievery;
Nu moet ik Godt rekenschap geven,
Van al het geen ik heb bedreeven.
O Heer wilt doch mijn Ziel gedenken,
Als ik voor u Oordeel sal staen:
Wilt my u genaed' dog toe-schenken,
Op dat ik niet verloore gaen:
Wilt doch mijn Sonden al verschoone,
Door 't dierbaer Bloedt van uwen Soone.

Een Lied van een Catoene Juffrouw, hoe sy Trouwde een Boer uyt Brabant.

Wijse: *Van den Soldaat.*

ALs ik ging vryen tot Amsterdam,
 My dogt dat ik in eenen Hemel quam,
 En dat de Engeltjens stonden daer veur,
 Soo stonden de Maagdekens in haer deur:
 Sy stonden gekleet in het wit Zatijn,
 Sommige met Fulp of Carmozijn,
 Daer op een Root Rokjen al van Carnaet,
 'k Verseker u dat het niet qualijk en staet.
 Mijn Liefken droeg van dat Geblomde Catoen,
 Gelijk al die Kermis Poppekens doen;
 My dogt het was Goud al dat daer blonk;
 Dus kreeg ik behagen in 't Meysken Jonk.
 Soo trouwde ik dese Catoene Juffrouw,
 Ik dogt wat gelukkig Man ben ik nouw,
 Ik hadder noch duysent Gulden aen gelt,
 Die gaf ik mijn Vrouwken dat Hagendevelt.
 Ik leyde mijn schoon Bruyt na Brabant,
 Al om te bewoonen mijn Vaderkens Landt;
 Och lacy ten was 'er noch maer een begin,
 Mijn Vrouwken en dient 'er tot geen Boerin.
 's Morgens als sy gaen melken souw,
 Sy molk de melk al in haer mouw,
 En haren Geblomden Tabbaert die stont,
 Vol plekken besmeert met klaren Koestront.
 Haer Handekens tot den Elleboog toe,
 Die waren bescheten al van de Koe,
 Doen sag 'er dat Meysken van Amsterdam,
 Soo schoon ofse uyt Egypten-Landt quam.
 Eer ik haer twee Maandekens hadde gehad,
 Sy sag 'er uyt als een versopen kat,
 Nog suypt sy haer alle dagen eens vol,

Sy maakt 'er mijn duysent Guldekens dol.
 Wanneer wy drie Maandekens waren te saem,
 Soo quam mijn Hollanderken in de Kraem,
 Ik moest kompareeren al voor de Vaer,
 Al was ik getrouwt noch geen half Jaer.
 Oorlof Boerkens komt spiegelt u nouw,
 Maer wacht u van soo een Catoene Juffrouw,
 Al schijnen die Steedse Meysjes schoon,
 Die Edele Boerinnekens spannen de Kroon.

Minnaars-Klagt.

Wijse: *Schoon Catryn.*

WAnneer de klare Son begint te schijnen,
 En ik ontwaakte uyt een diepe slaep,
 Daer quam terstont in mijn bedroefde sinnen,
 Die Izabel die overschoone maegt.
 't Is al om niet of ik al lammenteere,
 Geen troost kan ik verwerven van mijn Lief,
 Ik hoop sy haer stuurig hert sal keeren,
 In eerbaerheyt sal zijn tot mijn gerief.
 Wat sou een Minnaer meerder kunnen wenschen?
 Als hem fortuyn mag dienen van een maagt,
 Sy schijnt voor my de schoonste van de menschen,
 't Is eenen Dief, die mijn Jong Hert behaegt.
 Ey Izabel en beydt dog niet tot morgen,
 Helpt uwen slaaf van stonden aen,
 Het schijnt dat sy de liefde draegt verborgen,
 Ach ach ik sal van haer noch troost ontfaen.
 Ik heb al lang genoeg mijn Trouw gezworen,
 En mijnen dienst aen u schoon Godin,
 't Is mijn Lief ik heb u gunst van nooden,
 Geneest mijn pijn, of ik wort dol van min.

Adieu schoon maagt wilt nog eens op my denken,
 Die u ontmoet met soo een soeten gront,
 Wilt my voor 't lest schoon Lief nog eens schenken,
 Een Kusje soet al van u rooder mont.
 Bent gy beholpen met mijn Doodt, beminde;
 Ik seg adieu tot in der Eeuwigheyt,
 Gy sult my haest onder de aerde vinde,
 Adieu schoon Lief ik sterf om u vol spijt.

Tweede Liedt van al de Dorpen, gelegen in den Eylande van Zuyd Beveland.

Wijse: Als 't begint.

Adieu ter Goes reyn Perel jent,
 Schoon Diamant gepreesen,
 Gy staet in 't Gout seer pertinent,
 Met al u Dorpen daer by geprent,
 U Naem is hoog gepreesen.
 Terwe en Rogge seer playsant,
 Garste en Haver schoone,
 Wat vint men in dat Goese Landt?
 Erten en Boonen abundant,
 En meerder Vruchten ydoone.
 Adieu mijn Vrienden in 't gemeen;
 Adieu mijn Vader gepresen:
 Adieu mijn Ooms dit zijn mijn reen,
 Nichten en Neven blijft by een,
 Godt wil u hulpe wesen.
 Adieu mijn Maat blijft dog correct,
 Al moet ik van u scheyden;
 Frans Cornelisse ik vertrek,
 En Dirk Janse ik seg perfect,
 Engel Janse sal niet lange beyde.
 Adieu Cloetinge blijft met vree;

Capelle met u Klok-spel verheven,
 Van Bieselinge, daer men ter stee
 Uyt de Haven op Goeree,
 Kan varen sonder vreesen.
 Adieu Everdijk en Schoore saen,
 Vlake al zijt gy kleyne,
 Nochtans moet gy by Kruyningen staen,
 Den Vrouwen-Polder doet mijn vermaen,
 Adieu al in 't gemeyne.
 Adieu Waarde en Valkenis,
 Gawegen moet ik noemen;
 Crabbendijke en ga ik niet mis,
 Ik segget met u Nieuw-Landt gewis;
 Ik hoop haest weder te komen.
 Den Oostdijk kom ik in 't gemoet,
 Om na Yerse toe te reyden,
 Adieu Yerse Beeste-markt soet,
 Ossen en Koeyen wel gevoet,
 Die men daer te Markt siet brengen.
 Adieu Yersendam Schuyt-vaert soet;
 Adieu Wemeldinge schoone,
 Cattendijk Godt geeft u goe moet,
 En wilt u bewaren voor hoogen Vloet,
 De Heere wil u grasie toonen.
 Adieu 's Heer Heynskinderen dan voort;
 Het is 'er gedaen uyt luste,
 En Wiskerke soo behoort,
 Seraaskerke ik seg met goet accoord,
 Leeft al te saem in ruste.
 Adieu Baarsdorp en Heynkensant,
 En Ovesant wilt weten,
 Met Drywegen seer abundant,
 Borssele is 'er nu by geplant,
 Heerenhoek kan ik niet vergeten.

Adieu Coudorpe en Ellewoutsdijk,
 En Oudelande mede,
 Baarland met u Marktveldt rijk,
 Bakendorp ik niet zwijk,
 Leeft al te saem in vrede.
 Adieu Hoedenskerke nu verblijdt,
 En het is gedaen uyt luste,
 's Gravenpolder het is my leyt,
 En Nisse ik segge met goet bescheyt,
 Leeft al te saem in ruste.
 Adieu Sinxkerke wijt vermaert,
 Met al u groene Weyden,
 's Heer Abtskerke ongedeert,
 De Groe die moet mee zijn ge-eert,
 Met al dees Contreyen.
 Oorlof dan Vrienden tot besluyt,
 Het is 'er gedaen uyt luste,
 Al is de Kunst in 't kleyn beduyt,
 Denkt hoe ik lag in de Muyt,
 Oorlof nu al minst en meeste.

Een schrikkelijke Moort, geschied in den Eylande van Zuyd-Beveland, alwaer op Sondag des Avonds tusschen elf en twaelf uren een vervloekte Booswicht is gekomen, slaende de glazen uyt; de Meyt haer Meester wakker maakende en een kaers aengesteken hebbende, heeft den Boosdoender sijn kans waergenomen, en alsoo D. van de Velde door de glazen met een droevig Loot ter neder gevelt.

Wijse: Te Ryssel in 't Vergulde Rat.

Schrik Hemel, Aerde, Zon en Maen,
 Och Godt wat hoort men grouwelheden,

Dat sal ik u verkonden gaen,
Geschiedt buyten ter Goes de Stede,
Den elfden Mey vertelt dit voort,
Heeft men de droefheyt daer gehoort.
Een Leeraer Godtvruchtig en goet,
Gelijk gy breeder sult aenmerken,
Geduldig in alle tegenspoet,
Om sijn Gemeente voort te sterken,
Dat sy daer souden te Kerke gaen,
En aldaer Godts Woort te hooren aen.
Woonagtig binnen Drywegen hoort aen,
Eylaas wie hoorde ooyt gelijke;
Dat men soo een Godtvrugtig Man,
Eylaas siet in sijn bloet beswijken,
Gelijk den Domine van de Veld,
Die wert vermoort soo met geweld.
Op eenen Sondag avont daer,
Sag men dat Moorder stuk gebeuren,
Dit Feyt dat is waeragtig waer,
Een menschen hert moet hier van scheuren,
Gekerm hoort men allen kant,
Ja door 't geheele Goese Land.
De Meyt die hoorde een groot geweld,
Al aen de glasen slaen en breken,
En was al tot der doodt ontstelt,
Sy riep, wat zijn dit boose treken;
En sy is by haer Heer gegaen,
Die is terstont ook opgestaen.
Hy heeft de Meyt terstont belast,
Dat sy aensteken sou het lichte,
Waer op den Booswicht heeft gepast,
En kreeg hem toen soo in 't gesichte,
En heeft sijn Roer gespannen aen,
En soo een droeve schoot gedaen.

Hy is voort gevallen door de schoot,
 En sprak: och Godt, och Heere!
 En terstont verwonnen van de doot;
 De Meyt ging van hem keeren,
 Want sy was in benaewwtheyt groot,
 Verwachte mede ook de doot.
 Het slaen en smijten en hief niet af,
 Hy sloeg noch even seere;
 De Meyt hier op den geest schier gaf,
 En ging het Licht omkeeren;
 Toen is den Moorder weg-gegaen,
 Soo dra het Licht was uytgedaen.
 Daer leyt hy nu seer droevig gevelt;
 Treurt Ovesand, Drywegen!
 Gy hebt verloren een deftig Helt,
 Die u staeg quam bewegen,
 Die u bewoog tot in de Ziel,
 Gedenk eens nu, wat u ontviel.
 Gy hebt verloren uw beste Pant;
 Maer wilt gaen overwegen,
 Dat hy u heeft al ingeplant
 Van Godt en sijne wegen;
 Hy heeft sijn Werk nu afgeleyt,
 En rust by Godt in d' Eeuwigheyt.

Samenspraak tusschen twee Beminden, waer in den Vryer sijn Liefste bekendt maakt, dat hy na Oost-Indiën wil vaaren.

Wijse: Bedroeft hert, hoe bent gy geslagen.

ADieu schoon Lief, nu wil ik gaen vaaren
 Al naer Oost-Indiën voor seven Jaaren;
 Marijtje Lief, uw soet aenschijn
 Dat staet 'er geschreven in 't hartje van mijn,

'k Sal op de Reyse, Menigmael peyse,
 Ach waer ik by de Liefste met pijn.
 Jonkman sult gy my nu begeven,
 Nu ik in 't bloeyen van mijn leven,
 Daer toe ben ik van u bevrucht,
 En moet 'er laten soo menigen sucht;
 Mijn hert sal scheuren, Door 't stadig treuren,
 Dat ik moet leven in ongenucht.
 Ach Lief en wilt daerom niet treuren,
 Men siet het hedendaegs gebeuren,
 Dat 'er veel Meysjes in ons Lant,
 Door de beloften raken in schant,
 Maer lief gepresen en wilt niet vreesen,
 Daer is tot Trouw een Diamant.
 Jonkman ik sal u Trouw ontfangen,
 Maer denk eens, hoe ik sal verlangen,
 Eer dat de seven Jaren zijn om,
 Dat ik verwacht mijn Bruydegom?
 Hoe soud gy my haten, En kunnen verlaten?
 Daer ik noch ben soo jongen Blom.
 Lief, eer ik u sou laten in schande,
 'k Wensch, dat ik noyt mocht komen te Lande,
 Maer dat het Water my bestraelt,
 Of dat de wreede doot my haelt:
 Lief, wilt niet beyden, Wy moeten nu scheyden,
 Want siet de Son is neergedaelt.
 Adieu, den Heer wil u bewaren,
 En op Reys uw gesontheyt sparen,
 Altijdt behoeden voor ongeval,
 Voor Storm en Wint of Lagerwal;
 Ik sal verlangen, Om u te ontfangen
 Hier weer in ons Nederlandsdal.
 Hy ging aen Boort met groot benouwe,
 Om dat sijn Liefje bleef in rouwe;

Sy liet soo men'gen droeven traen
 Over haer roode wangen gaen,
 Het Kinderbaren, Dat doet my bezwaren,
 Waer door mijn hert meest is belaeen.
 Ik had bedroefde dagen en nachten;
 Want ik mijn Bruydegom verwachtte,
 Maer ik heb haest vernomen klaer,
 Dat hy op 't Schip gestorven waer;
 Godt wil hem geven 't eeuwige leven,
 Daer wy na verlangen allegaer.
 Kom wreede doodt, wilt my verslinden,
 En my weghalen met mijn kleyn Kinde,
 Uyt dit bedroefde aerdsche pleyn,
 Dat ik mag zoeken de Liefste van mijn:
 Hebt gy met schromen Den Vader genomen,
 Laet ons niet blijven hier alleyn.
 Oorlof gy Dochters jong van Jaren,
 Hebt gy een Lief, wilt met hem paren,
 Eer dat sy trekken uyt het Land,
 Soo blijft gy niet, als ik, in schant:
 Met soete woorden Hy my bekoorde,
 Waer door mijn Eer raakte aen kant.

Een aardig Lied van Jan de Koekkoek met sijn Vrouw, en een Amsterdams Koopman.

Op een aengenaame Wijse.

DAer sou een Vrouwtje uyt wand'len gaen
 Met haren lieven Man,
 Buyten de Stadt van Amsterdam,
 En een Koopman quam haer tegen,
 Die gaf haer eenen soen,
 't Was 'er dat Vrouwtje, dat Hoertje, om te doen.
 Sy vercierden sonder lang dralen,

In 't gaen al langs den Dijk,
 Hoe sy haer Man sou raken kwijt,
 Sy sey, Jan jey moet Toebak halen
 Al in de Stadt met lust,
 Terwijl wiert dat Vroutje, dat Hoertje, weer gekust.
 En als gy den Toebak hebt gehaelt,
 Soo spoeje maer alsoo ras,
 Buyten al in dat Gulde Glas,
 En daer sullen wy vrolijk wesen,
 En drinken de koele Wijn,
 h' Ey dan sulje Jan de Koekkoek zijn.
 En al moet ik Jan de Koekkoek zijn,
 Dat is my gemeen pijn,
 Ik drinker alsoo geeren de koele Wijn,
 En al moet ik Hoorens dragen,
 Het is my geen verdriet,
 Veele, diese dragen, en weeten 't niet.
 Dat Vrouwtje quam over den Dijk gegaen,
 En sy sag gelijk een Koe,
 Sy sey, ik bender van 't soenen alsoo moe,
 En hy leyder dat Vrouwtje te Bedde,
 En hy dogt in sijnen zin,
 Wat mach 'er dat Hoertje sijn haer gewin.
 Hy schonk haer doen twee Ducaten,
 Met een Kus tot morgen weer,
 Jan de Koekkoek bedankte hem alsoo seer,
 Grietjen lachten boven maten,
 Dat Jan de Koekkoek was soo te vree,
 Sulke vintmen wel meer in de Stee.
 Oorlof Prinsen en Graven, Hoorndragers al te
 saem, Die het niet en is, en trekt het hem niet aen,
 En al moet ik Hoorens dragen,
 Dat en is my geen verdriet,
 Veele, diese dragen, en weeten 't niet.

***Justitie gedaen binnen de Stad Goes, op den 4 November, 1687
aen eenen Italiaen, die sijn Cammerael in de Gevangenisse de
Keel heeft afgesneden.***

Stem: *Schoon Cato wat baet al u gevley, &c.*

BEdroefde werelt wat baert gy verdriet,
 Gelijk men hedendaegs voor oogen siet,
 Hoe dat den eenen Mensch den anderen haet,
 En soo geraekt tot eenen droeven staet,
 Een Fransman, Duytser, ende Italiaen,
 Die hebben in het Landt moedwil begaen,
 Waer door sy zijn in Hechtenis geraekt,
 En dan daer na in desolaten staet.
 Gelijk het hier nu is gebleeken siet,
 Aen dees Gesellen hoort na mijn bediet,
 En hoe het met den eenen is vergaen,
 Die een vervloekte boosheyt heeft bestaen.
 Op eenen Vrydag morgen hier dan siet,
 Soo is een wreet en gruwsaem Moort,
 Als men in menig Jaer niet heeft gehoort.
 Des morgens vroeg al met den dageraet,
 Hoordemen roepen van 't Gevang'nis op straet,
 Dat daer een Moort gebeurde soo terstont,
 En ook de saek men daer waeragtig vont.
 Want als men boven quam aldaer seer ras,
 Men sag dat daer een groote Moort dan was,
 Den Duytser was gesneden sijn Kele af,
 En nog vier steken in sijn Lichaem straf.
 Daer lag hy doen gewentelt in sijn Bloet,
 O schrik, ô schrik die sulken moort dan doet,
 De saek die moet dan zijn alhier bekent,
 Van twee die daer by zijn geweest present.

Maer dese twee spraken gelijkerhant,
Dat hy sich selven had gebracht aen kant,
En dat sy hadden liggen slapen siet,
En soo buyten haer weten was geschiet.
Maer Godt die sulks dan niet verborgen laet,
Maakt het bekent al door sijn Cameraet,
Die gaet de saek dan openbaren klaer,
Hoe dat sijn maet dan was de Moordenaer.
Soo wert hem dan het quaet voor oog geleyt,
Maer hy ontkent straks dit moordadig feyt,
Waerom hy wort gepijnigt soo terstont,
En soo men kreeg bekent'nis uyt sijn mont.
Hy ging bekennen doen geheel het feyt,
Gelijk sijn maet alvorens had geseyt,
En dat hy was den Moordenaer hier van,
En dat sijn maet niet was hier schuldig an.
De droeve Doodt die wiert hem aengeseyt,
Dat hy moest sterven binnen korten tijdt,
En dat hy Godt moest bidden met ootmoet,
En vallen hem met hert en Ziel te voet.
Hy wiert verwesen om te zijn onthoofd,
En dat sijn hoofd ô vrienden dit geloofd,
Sou werden op een ysere pen gestelt,
Tot teeken van sijn moort en groot geweld.
Men sag hem komen daer al op 't Schavot,
Maer had een kleyn beweging tot sijn Godt,
Elk was bedroeft die het aensag met spoet,
Dat soo een Mensch geen meer beweging doet.
ô Mensch verlaet het quaet en keert tot Godt,
Soo sult gy raken noyt tot Duyvels spot:
Want hy is een verleyder soo men siet,
Gelijk hier aen dees Sondaer is geschiet.

***Trouw-Lied, Gemaakt op het gene gemeenlijk alder eerst voorvalt
in den Houwelijken staet.***

Wijse: Bergen op Zoom.

MYn lieve Paer hoort mijn bediet,
 Dat ik u sal vertellen,
 Ik meet u uyt een Bruylofts-lied,
 En dat met korte Elle:
 Het Wiege-zeel, Dat is u deel,
 Dat sal u eerst gaen quellen.
 Ik hebbe noch een oudt Courant,
 Gesonden my uyt Bremen,
 Hoe dat het gaet in 't gantsche Land,
 In Duytsland en Bohemen,
 Het Wiege-zeel, Dat is u deel,
 Al wat ik kan beremen.
 Hoort toe gy Bruydegom en Bruyt,
 Wat dat 'er staet voor handen,
 En hoort doch hoe de klokke luyt,
 En klinkt in alle Landen,
 Het Wiege-zeel, Dat is u deel,
 Gebonden met veel banden.
 Verstaet dan wel mijn Cameraet,
 Van dese klok te luyen,
 Ik hope dat gy menigmael,
 Sult dan den wagen kruyen,
 Het Wiege-zeel, Dat is u deel,
 En wiegt dan met buyen.
 Het aldereerste dat gy doet,
 Gy moet den Heugel hangen,
 De Luyren en het Poppe-goed,

Daer sult gy na verlangen,
Het Wiege-zeel, Dat is u deel,
Daer zijt gy me bevangen.
En hier is noch een groote brok,
Daer veel is aen gelegen,
De Veger en den Besem-stok,
Die moet gy overwegen,
Het Wiege zeel, Dat is u deel,
Soo wiegt dan wel ter degen.
De Schuym-spaen en den Schotel-doeck,
Dien moet gy ook betrachten,
En wilt u van eenen vuylen hoek,
En Kleuter-schulden wachten,
Het Wiege-zeel, Dat is u deel,
By dagen en by nachten.
De Wieg en Baker-mat set ter hant,
Vergaert des Somers in de handen,
Om des Winters hebben te branden,
Droogt 't Poppe-goed 't is geen schant,
Het Wiege-zeel, Dat is u deel,
En in den gantschen Lande.
Soo wilt voor al mijn lieve Paer,
Geen Solfer-stokken borgen,
Den Kandelaer en Water-pot,
Die moet gy besorgen,
Het Wiege-zeel, Dat is u deel,
Van d' avond tot den morgen.
Bestelt gy Man dan Loof en Was,
En veelderhande dingen,
En brengt u Vrouw dan wel te pas,
En wilt een deuntje zingen,
Het Wiege-zeel, Dat is u deel,
Dat sal u somtijds dwingen.
Al komt 'er dan een donkere wolk,

Blust 'er yder in het sijne,
 En houd het stil voor ander Volk,
 En achter de Gordijnen,
 Het Wiege-zeel, Dat is u deel,
 Trekt samen eene Lijne.
 En wilt altijd in u Beroep,
 Doch beyde neerstig wesen:
 Want dat is eenen vasten hoep,
 Van yder een gepresen,
 Het Wiege-zeel, Dat is u deel,
 Dat seg ik noch in desen.
 Maer bidt voor allen Godt de Heer,
 En dat om sijnen Zegen;
 Want hem behoort alleen de eer,
 Van sijnen soeten regen,
 Het Wiegezeel, Dat is u deel,
 En hier meest in gelegen.

Een Lied van een Dochter binnen Zierikzee die benomen is haer Eer.

Wijse: Het Meysjen sonder Hemde.

Ey wie wilt hooren een Nieuw-Lied,
 Hoort toe ik sal 't u singen,
 Al wat 'er korteling is geschiet,
 Het zijn wonderlijke dingen,
 Al van een Meysje pertinent,
 Te Zierikzee wel bekent,
 Over het Vissers-Huys of daer ontrent.
 Tanneken P is haren Naem,
 En dat wilt sy wel weten:
 Maer sy gaet nu van Kinde zwaer,
 En nu is sy bescheten,
 En nu is dat een groote spijt,

Nu is sy haer Eertje quyt,
Al van een Jong-man heeft haer gevrijt.
Het is een Meysje al na de zwier,
En ook al na de mode,
Sy heeft wel dartig Vryers gehad,
Niet een kon haer bekooren,
Daerom blameert dees Dochter niet,
Het is in haren slaep geschiet,
Al van een Jong-man die Meerten hiet.
Geschiede lestmael op een tijdt,
Lestmael op een Avond,
Dat de Jong-man quam in de Stadt,
Hy quam om Slaepste vraagen,
Hy vraegde aen de Dochter klaer,
Of 'er geen Logijs en waer,
Sy sey komt binnen u Bed is klaer.
Hy is met dees Dochter binnen gegaen,
In huys met die Vriendinne,
Hy dogt soo menigmael in sijn sin,
Dat Meysjen wil ik minnen,
Hy verliefde soo men seyt,
Op de schoonheyt van de Meyt,
Daer hy sijn sinnen had op geleyt.
Sy waren vrolijk ende bly,
Sy hebben de Wijn gedronken:
Maer dese Dochter soo men seyt,
Die raekt op 't lest beschonken,
Sy moest na haer Bed toe gaen,
Dese Jong-man wilt verstaen,
Die is getreden haer agter aen.
Sy was beschonken in de Wijn,
Sy ging wat leggen slaapen,
Desen Jongman soo men seyt,
Hy ging haer wat vermaken,

Hy vermaakte haer in haren slaep,
Tot dat de Dochter haer ontwaekt,
Doen waer dat Kindeken al gemaakt.
's Morgens als 't wiert schoon dag,
Haer oogen gingen oopen,
Doen sy den Jong-man al aensag,
Hy waer by haer gekropen,
En sy sprak al met 'er daad,
Wie heeft u dat geraad?
Dat gy komt op 't Bed leggen spaad.
En hy seyt Dochter en weent niet seer,
Liefste ik sal u trouwen,
Wy sullen samen in korten tijd,
Samen de Bruyloft houwen,
En sey schoon Lief en weent niet seer,
Ik gaen varen om mijn Kleer,
Ik sal u brengen weer in u Eer.
Sy ving haer Water in een Glas,
En is daer mee getreden,
By den Doctoor alsoo ras,
En by den Vroe-Vrouw mede,
En dat Meysken sprak soo fijn,
Is 'er dan geen raad voor mijn,
Voor gesontheyt een medicijn.
Het duurde wel een maent daer na,
Daer keek geen Bruydegom omme,
Het geschiede Saterdag voor de Noen,
Daer waer een Brief gekomen,
En dat meysje was niet plat,
Sy ging op den Hase-pad,
Naer Middelburg de schoone Stad.
En ging van Stad tot Stad,
Sy kon geen Bruydegom vinden,
En hy was op de Hase-pad,

En sy gaet van Kind swaer,
 En sy sprak al met 'er daet,
 Ach nu en weet ik geenen raet,
 In vrees mijn Broeder en mijn Vaer.
 Oorlof Dochters wie gy zijt,
 En laet u niet verleyden,
 Maer verbeyd liever u tijdt,
 En doet gelijk ik heb geseyt,
 Want als gy zijt u eer, je quyt,
 Dan hoort men menig verwijt,
 En daer toe nog een groote spijt.

Een Somer-Lied.

Stem: *Lestmael ging ik op, &c.*

DE Winter is voor-by gestreken,
 De Somer die staet voor de deur,
 Die ons soo lieflijk komt kweeken,
 Van Bloemkens alsoo soet van geur,
 De warme dagen Lief die komen aen,
 Komt laet ons jagen, daer de Bloemtjens staen,
 Die cierlijk open gaen.
 De Mey die toont sijn beste dagen,
 Van Bloemen, Kruyden, en van Gras,
 Hy doet uytloopen de groene Bladen,
 Van al 't lieflijk Boom-gewas,
 Waer op het Diertje, met een soete Tael,
 Singt tiere liertje, maer de Nagtegael,
 Verciert het al te mael.
 In 't velt hoort men den Leeuwrik singen,
 Al kweelende vliegt hy na de lugt,
 In 't duyn siet men de Knijntjes springen,
 Sy leven daer in soet genugt,

Het Mosse-prijtje roept staeg dief dief,
Dat Honig-Beytje heeft de Bloemtjens lief,
Sy staen tot sijn gerief.
Swalifje met sijn snelle wieken,
Vliegt als een schim straks hier en daer,
Soo dra den dag begint te kriecken,
Komt den gebekten Oyevaer,
Na buyten vliegen om te zoeken aes,
Hy gaet bedriegen den Kikvors, die den baes
Speelt met een groot geraes.
Twee Schaepjes aen een jok gestrengelt,
Die trekken samen eenen lijn,
Wat verder sitter een en hengelt,
Daer dient patientie by te zijn,
Al sijn verlangen is na Snoek of Baers,
Kan hy die vangen hy houdse voor wat raers:
Maer meest vangt hy wat aers.
's Morgens kraeyt den Boer sijn Haentje,
Maer komt eens aen de Water-kant,
Daer siet men 't witte gevederde Swaentje,
Langs de willige abundant,
De Vogeltjes singen boven in 't Geboomt,
De Visjens springen, daer 't Water stroomt,
't Is lust onder 't Geboomt.
't Is lust om te gaen vermeyden,
Wanneer den dag begint te kriecken aen,
Siet men de Koeykens in de Weyde,
Met soete Melk zwaer belaeen,
Waer op het Boertje met sijn Huys-vrouw past,
Hy neemt een Snoertje bint haer beentjes vast,
Ontslaet haer van de last.
Nu wil ik eens gaen besluyten,
Van al het geen ik heb gesien,
Die meer wil kijken, die gaet na buyten,

Gaet met uw tveen, ik was alleen;
 't Komt al van boven dese soetigheyt,
 Laet ons gaen loven Godes Majestejt,
 Tot in der Eeuwigheyt.

Een oud Liedeken, van een Mayer, ende een Vriese-Man.

Wijse: Als 't begint.

DE Velden stonden groen en daer toe breyt,
 Tot reysen was 'er een Vrieseman bereyt,
 Vrieseman waer wilt gy varen,
 Lestmael doen ik die Kleyderen sag,
 Doen dogt my datse de mijne waren.
 De bonte Kleyderen die ik draeg an,
 Die gaf my een Vrouwken sy had geenen man,
 Een Vrouwken daer ik te nagt by sliep,
 Ik zweer u Mayer al op mijn Lijf,
 Ik en had mijn dagen nooyt Vrouw soo lief.
 Vrieseman seyde hy Vrieseman,
 Nu trekket and're Kleyderen an,
 En wapent u, want het gelt u lijf,
 Op dat men daer niet segt van,
 De Vrieseman legt verslagen om een Wijf.
 Sy lieten daer haer woorden staen,
 En gingen malkander met Swaerden slaen,
 En sloegen met blanke Swaerden;
 Den Mayer sloeg 'er den Vrieseman doodt,
 Soo dat hy neder viel ter aerden.
 Den Mayer op sijnen grauwe Ros sprang,
 En hy hief op een Lied en hy zang,
 Hy zong luyt men mogt wel hooren,
 Staet op, staet op Jonk-Vrouw fijn,
 Den Vrieseman is hier vooren.

Dat Vrouwken van den Bedde sprang,
 Van Goude dat die Gordijne klang,
 't Was luttel tot haerder baten,
 Sy liet haer eygen Getrouwde man in,
 Het was haer alsoo leyde saken.
 Segt my, segt my Jong-Vrouw van my,
 Waer nu mijn beste Kleyderen zijn?
 Dus wiltse my nu hier geven;
 Maer gy hebtse den Vrieseman aengedaen,
 Het koste hem ook sijn Jong Leeven.
 Nu wil ik gaen op dit termijn,
 En geven my in een Klooster fijn,
 Alsoo veer aen geens Landsdouwe,
 Adieu het moet gescheyden zijn,
 Al van mijn schoone Vrouwe.

Een Lied van 't onnosel Hansken, hoe dat het eens heeft gekogt een Gansken.

Wijse: Gink een Meysken aen de kant.

HET geschiede op een tijdt,
 Een man in sijn Oude Jaren,
 Is geworden Heremijt,
 En liet alle weelde varen,
 Heeft de Werelt met haer pragt,
 Maer voor slaverny geagt.
 Twee Zoons liet hy in de Stadt,
 't Derde heeft hy mee genomen,
 En hy seyde, hy sou dat
 Noyt by Vrouwen laten komen,
 Hy dogt 't geen men noyt en siet,
 Dat bekoort het herte niet.
 't Kint dat bleef soo by sijn Vaer,
 En quam nimmer by de Luyden,

En at met hem menig Jaer,
Niet van Wortels ende Kruyden,
Vaste driemaal in de Week,
En dronk Water uyt de Beek.
Maer alsoo 't eens quam te pas,
Dat daer in een van de Dorpen,
By de Boeren Kermis was,
En men na een Gans soud' worpen,
Loo dat al de soete Jeugt,
Dat quam sien met volle vreugt.
En een Priester wel bekend,
Een Man van seer goede zeden,
Woonde aldaer ook omtrent,
Heeft dees Heremijt gebeden,
En door sijnen Bood' belast,
Dat hy soude zijn sijn Gast.
Dese Gast aldus gebe'en,
Ging de sake overleggen,
En liet sig (alsoo het scheen)
Van den goeden Borst geseggen,
Ende naer een diep gepeys,
Trok hy met sijn Soon op reys.
Hansken sag vast hier en daer,
Soo hy over wege gingen,
En al dat hy wiert gewaer,
Agte hy voor wonder dingen,
En sijn Vader leyt hem uyt,
Wat dat dit en dat beduyt.
Op 't lest sag hy by geval,
Een hoop Steedsche Vrijsters spelen,
En die in het groene Dal,
Geestig gingen sitten kweelen,
En maakte een soet geluyt,
By de Loovers onder 't Kruyt.

Hansken sag haer schoon Cieraet,
 't Quantje bleef er op staen merken,
 En hy prees haer soet gelaet,
 Hy voelt sijn gewrichte werken,
 't Wou, soo 't scheen, niet verder gaen,
 Maer is stille blijven staen.
 Vader seyt den Jongen Helt,
 Hoe mag 't soete Schepsel hieten?
 Ik en heb nooyt in 't Velt,
 Sulke Vogels konnen schieten,
 En na ik 't Gediert besien,
 Soo behoort men 't gonst te bien.
 De Man seyt 't geen gy siet,
 En soo in het Velt hoort schreeuwen,
 Dat zijn Gansen anders niet,
 Erger dan de stoute spreeuwen,
 Een snoot en een stout'lijk goet,
 Daer gy u van wagten moet.
 Vader seyde den Jong-Gesel,
 Laet my by die Gansen blijven,
 Ik wil met die Dieren wel,
 Mijnen Jongen tijdt verdrijven,
 Ik en vreesse geen verdriet,
 Sy en zijn soo grouwsaem niet.
 De Man voelde sijnen gront,
 Dagte wat sal dit beduyden,
 'k Meende seyde hy binnens mondts,
 't Kint kent niet dan groene Kruyden,
 Maer die Lekker, als hy is,
 Kent meer als het groene lis.
 Dog sijn Vader stiet hem voort,
 En ging van de wegen treden,
 'k Kint (jn siin gemoet gestoort,)

Volgt hem na met trage schreeden,

En seyde' Vader mag het zijn,
 Koopt dog eens een Gans voor mijn.
 My dunkt 't waer my een pleyzier,
 Dat ik mogt een Gans genieten,
 Al waer 't al mijn leven schier,
 Het en soud' my niet verdrieten,
 Vader seyde' onnosel Hans,
 Lieve koopt my dog een Gans.
 De Man stont geheel verstomt,
 En seyde' wat baet naare Kluysen,
 Al wat maer van Katten komt,
 Is soo 't schijnt geneeygt tot Muysen;
 En hoe naeuw men Jeugt besluit,
 't Schijnt sy wil 'er egter uyt.
 Naer dat Hansken met sijn Vaer,
 Van de Feeste was gekomen,
 En een yder van malkaer,
 Sijnene Af-scheyt had genomen,
 Was de Guyt het Kluysen moe,
 En liep na de Gansen toe.
 Achtien Jaer was Hansken oudt,
 Als hy van sijn Vaer ging loopen;
 Hansken had den bras van 't Wout,
 Hansken woud' een Gansken koopen,
 Hansken die en had geen deeg,
 Voor dat hy een Gansken kreeg.

Vermaakelyk Af-scheyd van een Ruyter en zyn Alderliefste.

Op een Nieuwe Voys.

Ruyter.

ADieu mijn uytverkooren
 Grietje mijn soete Lief,

Voor 't gerief,
Ik heb u mijn Trouw gezworen,
Maer verbeyt den tijdt, Soete Meyt,
Flink, flonk, flonk, larisette,
Soo na de Koy, Dat is moy.

Dochter.

Laet gy my nu alleyne,
En reyt gy na den strijt,
Och wat spijt,
Daer ik draeg een Kindtje kleyne,
Van u O Ruyter soet, 't Is u Bloet,
Flink, flonk, flonk, larisette,
Soo na de Koy, Dat is moy.

Ruyter.

Och Liefste wilt niet klagen,
Ik moet nu na het Velt, Soete Belt,
Om den Vyand te verslagen,
De Trompet blaest ter eer, In 't Geweer,
Flink, flonk, flonk, larisette,
Soo na de Koy, Dat is moy.

Dochter.

Laet my dan mede rijden,
Ruytertje achter op 't Peert, By de steert,
Na 't Leger met verblijden,
Daer sal ik u dienen trouw, Als een Vrouw,
Flink, flonk, flonk, larisette,
Soo na de Koy, Dat is moy.

Ruyter.

Wat wilt gy in 't Leger maken,
Daer blijft 'er menig doodt, Door het Loot,
Het Canon hoort men kraaken,
Dan waert gy een Weduw-Vrouw,
In den Rouw,
Flink, flonk, flonk, larisette,
Soo da de Koy, Dat is moy.

Dochter.

Wat is daer aen gelegen,
Al blijft 'er eenen Doodt, Door het Loot,
Daer zijnder weer duysent tegen,

Dan neem ik een Cavalier, Na de zwier,
 Flink, flonk, flonk, larisette,
 Soo na de Koy, Dat is moy.
 Och Lief gy doet my dolen,
 Ik blijf nu in schant, t'Allen kant,
 Gy hebt mijn Eer gestolen,
 Maer ging ik niet groot,
 't Waer geen noodt,
 Flink, flonk, flonk, larisette,
 Soo na de Koy, Dat is moy.

Ruyter.

Adieu mijn Lief met eeren,
 Gy hebt een Jong Cavelier, Voor playsier,
 En gy hoeft niet meer te leeren,
 Verdrijft daer mee den tijdt, Soete Meyt,
 Flink, flonk, flonk, larisette,
 Soo na de Koy, Dat is moy.
 Oorlof gy Meysjes trouwe,
 En geloof de Jongmans niet, Soo gy siet,
 Sy laten de Moer 't Kint houwen,
 En rijden het Lant uyt, 't Is verbruyt,
 Flink, flonk, flonk, larisette,
 Soo na de Koy, Dat is moy.

Register.

A.

ACh liefste mijn Godin.	30
Adieu ter Goes reyn Perel jent.	64
Adieu schoon Lief, nu wil ik gaen vaaren.	68
Adieu mijn uytverkoren.	85
Als ik ging vryen tot Amsterdam.	62

B.

Bedroefde Werelt wat baert gy verdriet.	72
---	----

C.

Catrijn aenhoort my nouw.	24
---------------------------	----

D.

Daer sou een Vrouwtje uyt wand'len   70
gaen.

De Velden stonden groen en daer toe   81
breyt.

De Winter is voorby gestreken.   79

E.

Ey wie wil hooren een Nieuw-Lied. 76

H.

Het geschiede op een tijd. 82

Hoe hebt gy Mechelaren. 21

Hoort toe gy Christen scharen. 43

I.

Ik heb my begeven tot een Soldaet. 9

Ik voer laetst om een Baarsje. 32

Jonge Dochters, Weduwen en Vrouwen. 42

Jongmans wildy minnen. 37

Is het niet te verwonderen. 48

Is het niet om te betreuren. 50

Is het niet om te beklagen. 57

K.

Komt Dochters en Jonge Gesellen. 11

L.

Lestmael in 't rijsen van so koelen
morgen. 19

M.

Moeder Lief wat lijdt ik pijn.	8
Mijn Lieve Paer hoort mijn bediet.	74

N.

Nu sit ik hier in dees ellende.	59
---------------------------------	----

O.

O Maget schoon.	26
Ontsluyt, ontsluyt uw venstertje.	3
Ons Hansken die lag in een sloyken.	28

S.

Slijp Schare de Mesje.	35
Schoonste Beelt van alle Beelden.	39
Schrik Hemel, Aerde, Zon en Maen.	66

U.

Uyt ter Goes ben ik getreden.	13
-------------------------------	----

W.

Wat zijn wy slegte Minnaers dom.	6
Wat hoort men hedendaegs gebeuren	54
Wanneer de klare Son begint te schijnen.	63
Wie wil hooren een Nieuw-Liedt.	52

E Y N D E.

[Het tweede deel]

Nu kuntge vrolijk singen met een goede smaak,
Een Liedje uyt de borst tot vreugt en uw vermaak,

Ik sing uyt liefde reyn, en dat tot mijn Leander,
Ik heb hem lief, hy my, wy minnen ook malkander.

***Justicie gedaen door Hertog Karel, Graaf van Zeeland, aen sijn
Gouverneur, over het verkragten van een Eerbare Vrouw, en haer
Man in de Gevangenis liet Onthoofden, waer over hy Gouverneur
is gestraft met de Dood, als volgt.***

Wijse: *O Werelt vol van &c.*

O Werelt vol van overdaet,
Wat baent gy open wegen
Tot alderhande quaet.
Tot wraek bedrijf en moort,
Een saek nooyt meer gehoort
Sal ik u brengen voort, Sal ik u brengen voort.
In Zeeland is dit feyt geschied,
Ter tijdt doen Hertog Karel
Hier voerde 't groot gebied:
Zijn Gouverneur bekennt,
Heeft hem tot quaet gewent,
Maer kreeg een droevig end, Maer kreeg een, etc.
Hy sloeg een geyl en dertel oog
Op eenen edel Vrouwe,
't Geen hem op 't lest bedroog:
En sprak mijn herte lust,
Sal nimmer zijn gerust,
Voor gy mijn vlamme blust, Voor gy mijn, etc.
Zy als een eerbaer kuyssche vrouw,
Sprak Heer sou ik verbreeken,

Met u de echte Trouw,
 Soud' ik mijn lieve Man,
 Doen sulken grouwel an?
 Ag spreekt daer nimmer van, Ag spreekt daer, etc.
 Hy met een opstinaet gemoet,
 Gink hem na huys toe keeren,
 Heel toornig en verwoet:
 Hy liet van stonden aen,
 Zijn dienaers heenen gaen
 En hielt haer Man gevaen, En hielt, etc.
 Betichte hem met Landverraet,
 Zijn Vrouw geheel verslagen,
 Die vraegt op heter daet,
 Wat mag de oorsaek zijn,
 Dat dus mijn Man vol pijn,
 Daer moet gevangen zijn, Daer moet, etc.
 U Man sprak hy wou 't Land verraen,
 Ik sal hem door Beuls handen,
 Doen 't hoofd van 't Lichaem slaen:
 Maer by mijn magt ik zweer,
 Voldoet gy mijn begeer,
 Gy krijgt u man dan weer, Gy krijgt, etc.
 Die fout wert hem vergeven dra,
 Voldoet gy mijne lusten,
 Soo krijgt u Man gena,
 Dus kiest in dat geval,
 Mijn wil te doen voor al,
 Of ik hem straffen sal. Of ik hem straffen sal.
 De Kuysche Vrouwe toog midts dien,
 Seer bitterlijk aen 't schreyen,
 Sal ik mijn man dan sien,
 't Hoofd vallen voor hem neer,
 Of afstaen van mijn Eer,
 En dat om u begeer, En dat om u begeer.

Mijn lieve man is my soo goet,
 Als eenig schat op aerden,
 Of als mijn Eer en Goed,
 Mijn eer en goed en pant,
 Mijn man mijn regterhand,
 't Moet een van bey aen kant, 't Moet een, etc.
 Den Booswigt greep haer by der Hand,
 In 't midden van haer klagen,
 Wierp haer op 't Ledikant,
 En heeft soo heel gerust,
 Zijn geyl en dertele lust,
 Tot walgens toe geblust, Tot walgens toe geblust.
 Doen sprak hy Vrouwe gaet nu heen,
 En morgen moogt gy halen,
 U man uyt het geweent,
 Bedroeft is sy gegaen,
 Hy liet van stonden aen,
 Haer man het hooft afslaen, Haer man, etc.
 Des morgens opent sy haer deur,
 En ging vrymoedig treden,
 Na den Gouverneur,
 En seyde' groot mogend Heer,
 Geeft my mijn man nu weer,
 Voor mijn geschonden eer, Voor mijn, etc.
 Hy riep twee Dienaers voor den dag,
 Die bragten haer ter plaetse,
 Daer sy haer man aensag;
 Daer lag hy sonder Hooft,
 Van 't bloedig Swaart verdooft,
 Van 't leven wreed ontroof, Van 't, etc.
 Sy viel op 't doode Lighaem neer,
 En kuste sijne Wangen,
 Ja schreyde om haer eer,
 Trok 't hayr uyt d'herssenpan,

En riep O snood Tyran,
 Vermoort gy soo mijn man, Vermoort gy, etc.
 Sy ging als Sinn'loos en verwoet,
 En klaegdent aen haer Vrienden,
 Haer aldernaeste Bloed,
 Den Gouverneur O schand,
 Heeft my mijn Eer ontmant,
 Mijn man geleyd in 't zand, Mijn man, etc.
 Haer vrienden spraken Nigt wel hoe?
 Laet ons van Zeeland reysen,
 Terstont na Holland toe,
 En klagen daer dat quaet,
 En grouwelijke daet,
 Aen den Hertog groot van staet, Aen den, etc.
 Men quam seer haest en ongemeen,
 Tot Delft binnen reyden,
 Men ging ten Hove treen;
 Men sprak den Hertog aen,
 Deed hem de saek verstaen,
 Hoe 't al was toegegaen, Hoe 't al was toegegaen,
 Ag! wreekt de dood van mijnen man,
 Wreekt mijn geschonden Eere,
 Soo yemant wreken kan,
 U valschen Gouverneur,
 Die bragt my in 't getreur,
 Bestelt hem straf daer veur, Bestelt hem, etc.
 Den Hertog sprak u wel versint,
 En let wel op u reden,
 Hy is my een goet Vrind,
 Ik daeg hem voor het Regt,
 U hier in overlegt,
 Bedenkt wel wat gy segt, Bedenkt wel wat, etc.
 Mijn Heer soo de saak is onwaer,
 So laet mijn Lichaem sagen

Aen stukken van malkaer,
 Of helpt my onder d' aerd,
 Door de Scherp-rechters zwaert,
 De dood my niet vervaert, De dood my, etc.
 Den Hertog liet den breeden Raed,
 Terstont ten Hof vergaren,
 Om dit vervloekte quaet
 Te straffen ongemeen,
 Men deed de Vrouw alleen
 Al in een Kamer treen, Al in een Kamer treen.
 Toen quam den Booswicht voor den dag,
 Voor d' hoogen Raet verscheenen,
 En sprak met bly gelach:
 Wat is d' oorsaek doch mijn Heer,
 Dat ik om u begeer,
 Kom reysen hier soo veer, Kom reysen hier soo veer.
 De Hertog sprak hem vreeslijk aen,
 Gy eervergeeten schelm,
 Wat quaet hebt gy gedaen?
 Een eerb're Vrouw verkracht,
 Haer Man ter doodt gebracht,
 Denk, dat gy straf verwagt, Denk, dat, etc.
 Hy sprak wie leyt my dit te last?
 Het zijn verdichte leugens,
 ô Vorst! daer's niet aen vast:
 Stel mijn party ten toon,
 Ik zweer u by de Goon,
 Hy krijgt verdiende loon, Hy krijgt verdiende loon.
 Den Hertog sprak, ô Gouverneur,
 'k Sal oprecht blijk u toonen,
 Men opende de deur:
 Doen wiert zijn hert belaeen,
 Hy sag de Vrouwe aen,
 Bedroeft daer voor hem staen, Bedroeft daer, etc.

Don Carel wiert als obstinaet,
 Sprak kent gy wel dees Vrouwe,
 Die hier nu voor u staet,
 Dit is u vyandin,
 Die gy door geyle min,
 Dwong na u lust en sin, Dwong na u lust en sin.
 Hy viel van schaemt ter aerden neer,
 Den Hertog sprak met reden,
 Herstelt dees Vrouw haer eer,
 Ik wil tot straffens schult,
 Dat gy haer met gedult,
 Terstont haer Echten sult, Terstont haer, etc.
 Don Carel vraegde aen dees Vrouw
 Of zy haer wou begeven,
 Met hem in d' Echte Trouw?
 Zy sprak, ô Vorst ik kan
 In d' Echt niet nemen an,
 Den Moorder van mijn Man, Den Moorder, etc.
 Hy sprak 't sal u niet schaed'lijk zijn,
 Gy sult ook wraek genieten,
 Zo doet den raed van mijn:
 Dus voort door vrinden raed,
 En 's Hertogs soete praet,
 Sy 't Ja-woort geven gaet, Sy 't Ja-woort, etc.
 Dus wiert de Weduw weer de Bruyt,
 En d' Houw'lijks voorwaerden,
 Wiert daer geschreven uyt:
 Al leyt sy noyt geen kraem,
 En hy te sterven quaem,
 Soo bleef sy Erfgenaem, Soo bleef sy Erfgenaem.
 Dus wiert den Priester voort gehaelt,
 Het Houw'lijk wiert bevestiget,
 En voor den Raed bepaelt:
 Den Gouverneur sprak Heer,

My danken d' Hertog seer,
 Voor dees genooten eer, Voor dees genooten eer.
 Don Carel vraegde zigt gy te vreen,
 Ja Heer, en wy vertrekken,
 Met alle dankbaerheen,
 Soo sprak hy seer liefstal,
 Mijn Bruylofts-Feest die sal,
 Ook volgen na geval, Ook volgen na geval.
 Neen sprak den Vorst na mijn vermoen,
 Soo moet gy de Justitie,
 En my ook eerst voldoen,
 Soo knielt nu voor het zant,
 Op dat gy door Beuls hant,
 Gestraft wort weer met schant, Gestraft wort, etc.
 Hy badt den Vorst om Lijfs gena,
 Maer 't smeeken was verlooren,
 Den Hertog sprak nu dra,
 Scherp-Regter volgt mijn last,
 En geeft den snooden Gast,
 Het loon hem toegepast. Het loon hem toegepast.
 Men sloeg hem 't Hooft af met een slag,
 Het welk dees jonge Weduw',
 Met blijdschap al aensag,
 Sy kreeg na sijne Doodt,
 Al de Goederen groot,
 Dat hielp haer uyt de nood, Dat hielp, etc.
 Dit is waeragtig soo geschiedt,
 Ter tijdt als Hertog Carel
 Voerden het groot gebiedt;
 Hier mee wort ons getoont,
 Dat straf geen Vrient verschoont,
 Maer 't quaet sijn meester loont, Maer 't, etc.
*Eer zy den Hertog en de Justitie groot,
 Dat sy hem lieten brengen soo ter Dood.*

***De schrikkelijkheit der HELLE,
Matth. 25. v. 41.***

***Gaet weg van my, gy vervloekte in dat eeuwige vyer, 't welk den
Duyvel ende sijne Engelen bereyt is.***

Wijse: Mameer ik seg, en gy moet wesen.

1.

Gy boose Sondaers moogt wel beven,
Die voortaan zoekt hier in dit Leven,
Des Werelts lusten en playsier,
Waer door gy eeuwig gaet verlooren,
En eens die droeve stem sult hooren,
Gaet weg van my in 't Helsche vier.

2.

Seer schielijk wert hy weg-genomen,
Want siet de Duyvels sullen komen,
En slepen u gelijk een hont,
Naer 't vuur, alwaer veel duysent pijnen,
Die nimmermeer sullen verdwijnen,
Staeg wert gevonden t' aller stont.

3.

Wiens hert bevangt geen schrik of vreesen;
Want daer sal 't eeuwig duyster wesen,
En nimmermeer een schemer-licht,
Gy sult wel knerssen op u tanden,
Dat gy u voeten ende handen,
Hier staeg tot onrecht hebt gerigt.

4.

Maer niet en sal 't u konnen baten,
Godts tooren sal u nooyt verlaten,
De Duyvels sullen met vermaak,
U schier verstikken door het rooken,
En 't Vuur al meer en meer op-stoken.
Dit alles is haer lust en smaak.

5.

Godts goetheyt moet gy staeg ontbeeren,
En 't vuur en sal u nooyt verteeren,
Waer in gy eeuwig branden moet;
Gy sult ook nimmer zijn met vreden,
Ja niet een Lidt van al u Leden,
Vermindert wert door dese gloet.

6.

Hoereerders staakt u vuyle lusten,
En zoekt voortaan niet meer te rusten,
In d'een of d'ander Hoer haer schoot;
Wilt desen Regel voor u stellen,
Haer wegen leyden u ter Hellen,
En in een eyndeloose Doodt.

7.

Gy Dronkaerts laet u dit niet belgen;
Die Bier en Wijn weer in te zwelgen,
Tot dat gy stom legt op de straet,
Wilt gy het 's werelts vreugt verklefen?
Gy sult den Hemel haest verliesen,
De Hel voor u al open staet.

8.

Gy Rijke, die dikmaels den Armen
Laet voor u deur soo droevig karmen,
En dat slegts maer om een stuk Broot,
Gy jaegt hem als een hont na buyten,

Godt sal u uyt den Hemel sluyten,
In d' allerschrikkelijkste noodt.

9.

Wel vrienden wilt u naerstig weeren,
Om van die wegen af te keeren,
Op dat gy namaels seer verblijdt,
U Schepper eeuwig meugt loven,
En soo de Duyvelen berooven,
Haer Heerschappy tot aller tijdt.

10.

Wy bidden u, ô Opper-Koning,
Logeert ons in u Hemels Wooning,
Alwaer het altijd Dag sal zijn,
Wilt ons door uwen Geest geleyden,
Op dat, wanneer wy sullen scheyden,
Bevrijt zijn van de Helsche Pijn.

Rouw-klagt over de Doodt van de dap'ren Zee Kapiteyn Pieter Borrens, Ridderlyk voor 't Vaderland geschooten den 10 Mey, en Godsalig in den Heere ontslapen den 17 Mey tot Duynkerke 1711.

Wijse: Daer was een Maget in benouwen.

Wie heeft den Water-Leeuw geslagen,
Waerom treurt den fieren Zeeuw,
Waerom gaen de Matroosen klagen?
Vol van jammer en geschreeuw?
Wel waerom gaen de Hoofden samen,
Binnen Middelburg de Stee?
Yder Zee-helt na betamen,
Is vol druk en herten wee.
Wel hoort ik sal u gaen verklaren,
Hoe wy met Nephtuyn Galy,

Zijn van Zeeland uytgevaren,
 Yder een was even bly;
 Sestien stukken na behooren,
 Hondert vijf Man wel gemoedt,
 Om den Vyant op te spooren,
 Als een fieren Leeuw verwoet.
 Ons Kapiteyn een Helt der Helden,
Pieter Borrens triumphant,
 Die sijn Lijf en leven stelden,
 Voor sijn lieve Vaderlant,
 En om Duynkerke te doen blijken,
 Hoe de Zeeuwen kloek van moedt,
 Nimmermeer haer Vlagge strijken,
 Als met kosten van haer Bloet.
 Den tienden dag van Mey verheven,
 's Morgens in den Dageraet,
 Sag men de Franse Vlagge streven,
 Van drie Schepen obstinaet,
 Oranje sag men lustig zwieren,
 Van ons kleyne Schip vol moedt,
 Ons Kapiteyn met goe manieren,
 Sprak aen ons met woorden soet;
 Mijn trouw Volk wilt niet bezwijke,
 Een kleyn Schip, een groote Godt;
 Ik sal u voorgaen al gelijke,
 Als een Vader seer minjoot,
 Den Hemel geeft ons maer genade,
 Heden sullen wy gelijk,
 Pronken met Lauwrieren bladen,
 Tot een spijt van 't Franse Rijk.
 Daer op komt *La Fidel* gevlogen,
 Met een Oorlogs toon verwoet,
 Maer hy vont hem soo bedrogen,
 Doen hy kreeg sijn morgen groet,

Hy meenden ons op zy te klampen,
Maer den Zee-Leeuw zorge droeg,
Sonder vrees van stoot of rampen,
Drayden wy hem voor de Boeg.
Het Kanon dat hoort men Kraaken,
Ons musschettery vol moedt,
De Hand-Granaten sag men blaken,
Dat kost menig mensch sijn bloet,
Monsieur Vermeere kan getuygen,
Had hy maer geweest alleen,
Hy had moeten voor ons buygen,
En voor Prijs na Zeeland treen.
Zijn twee Hondert man ten toone,
Ses-en-twintig Stukken kant,
Dat en kon hem niet verschoone;
Want wy hadden vigelant,
Sijn Voor-schip tot ons gerijven,
Alsoo deftig aengetast,
Dat 'er niet een mensch kon blijven,
Heel tot aen sijn groote Mast,
Kapteyn *Piet Borrens* sprak getrouwe,
Kind'ren toont u nu als mans,
Ik sal u mijn beloften houden,
Ey gewonnen is de Kans,
Ik en sal u nooyt begeven,
Tot mijn laasten druppel bloet,
'k Laet veel liever Lijf en Leven,
'k Ben van Zeeuwen opgevoet.
O! Capiteyn ik moet u loven,
Hoe gy stont in 't Bloet begruyst,
Helder in des Vyands oogen,
Met de Zabel in de vuyst,
En u vertoont voor u Vyanden,
Schoon sy vijf man tegen Een,

U soo stoutelijk aenranden,
 U manhafte Wijsheyt scheen.
 Maer ach, helaes! doen is geschooten
 Onsen dap'ren Kapiteyn,
 Het Pronk-Beelt van de Zeeuwse Loten,
 Die staeg vogt als een Romeyn,
 Een Stuurman en meer and're mede,
 Zijn seer schromelijk gewont;
 Twee man doodt, de rest komt heden,
 Van Duynkerke hier gesont.
 Lof gy brave Officieren,
 Lof Matroosen en Soldaet,
 Laet staeg u Zeeuwse Vlagge zwieren,
 Als gy weer te Kape gaet,
 O Luytenant ik moet u roemen,
 Draegt u altijd als dien dag,
 Dan sal men u 't Haentje noemen,
 Van de Edele Prince Vlag.

Op den Selven.

'k BEschrey geen Dood van Keyser Konstantijn,
 Die als en Zonne-schijn,
 't Benevelt Christdom door sijn glans verligten,
 Wanneer Makcent most zwigten.
 Maer 'k spreij nu Lijk Cipressen voor dien Helt,
 Die op Nephtunis Velt,
 Voor Zeeland streed, en Duynkerk ging betonen,
 Dat hier nog Helden woonen.
Monsieur Vermeer gaet heen en roemt hier van,
 By Saus en Brittaman,
 Hoe gy de Blom van Zeeland hebt geslagen,
 Dat Middelburg doet klagen.
 't Is om dien dap'ren *Borrens*, die betaelt heeft,

Natuurs schult, en behaelt heeft,
 Onwelkb're Palm in 't onvergank'lijk Hof,
 Maer ach het geeft ons stof,
 Tot treuren, laet u Rouw Canon nu daav'ren,
 Sijn lof de Digtters klaav'ren,
 Ten top-punt van Pernas, het Zeeuws Gemeent,
 Beweent sijn kout gebeent.
 Maer heeft de schigt des doots hem weg-genomen
 Sijn Luytenant die toont hem als den Vromen,
 Ik wens dien Held staeg *Tromp* zijn dap're moet,
 En dan hier by de *Ruyters* Wijsheyt soet. *G. de Vries.*

Het Gulden Uur-Slag.

Stem: *Het Nachtegaalken kleyne.*

KOmt hier bedrukte Zielen,
 Hoort na u schuldig pligt,
 't Geen Yder Uur ons leert,
 Die vol in sonden krielen,
 Ey hoort na mijn berigt,
 U buygsaem dog verneert,
 Na wil, lust, en begeert,
 Sal ik my hier vertoonen,
 Gelijk ik voormaels plag,
 't Eynd sal het werk hier kroonen,
 Twaelf uren is een Dag.
 De Klok is een geslagen,
 Gedenkt aen eenen Godt,
 Die 't alles geeft en voet,
 Een werelt met behagen,
 Een Kerk wert veel bespot,
 Een Middelaer Christus goet,
 Ook een Geloof seer soet,

Een weg ten eeuwig Leven,
Die Christus heeft bereyt,
Voor die hem hier aenkleven,
Soo ons de Schrift verbreyt.
De Klok slaet twee wilt merken,
Godt schiep in den Begin,
Twee schoone Ligten groot,
Twee Menschen tot versterken,
Bragt hy ter Werelt in,
Adam en Eva bloot,
Waer uyt den Mensch eerst sproot,
Is alleen stof en aarde,
Dog naerstig hier op let,
Godt gaf Moses vol waerden,
Twee Tafels in sijn Wet.
De Klok slaet drie mitsdesen,
Denkt drie Persoonen zijn
In 't Goddelijk bestant,
Een waren Godt in wesen,
Hooft na de woorden mijn,
Nu dog gelijkerhant,
Godt drie Feest-tijden fand
In 't Jaer aen d' Israëlitien,
Die hebben sy ge-eert,
Drie Jongelings deedt men smijten,
In 't Vuur doch niet verteert.
De Klok slaet vier wilt weten,
Vier Monarchyen hoog,
Na Daniels beschrijf,
d' Euangelisten vermeten,
Zijn vier in haer verhoog,
Tot vreugt voor Ziel en Lijf,
Uyt Paradijs seer stijf,
Vloeyden ook vier Rivieren,

Vier Elementen siet,
Het Jaer door Godts bestieren,
In vieren regt bediet.
De Klok slaet vijf wilt hooren,
Vijf Boeken Moses schreef,
Vijf wonden kreeg Godts Soon,
Vijf steen om te oorboren,
En David soo verdreef,
Den Goliath tot hoon,
Denkt Christus met vijf Broo'n,
Vijf duysent Menschen spijsden,
Vijf dwase Maagden gaen,
Bedrukt, en Godt bewijsden
Sodom sijn straffe aen.
De Klok slaet ses denkt mede,
In ses dagen heeft d' Heer
Het alles wel gemaakt,
Ses Toe-vlugtige Steden,
Israëls Volk met begeer;
Godts gunst is haer genaakt,
Ses dagen vast gestaakt,
Mochten sy 't Manna rapen
In de Wilde Woestijn,
Christus maakt Bruylofts-Knappen,
Ses Kruyken Water Wijn.
Wanneer de Klok slaet seven;
Gedenkt Godt heeft gerust
Al van sijn Arrebeyt,
En Jacob heeft begeven,
Al na sijn wil en lust,
Seven Jaer Dienstbaerheyt,
Om Rachel soo geseyt;
Men leest van Pharoos tijden,
Seven Jaer goet en quaet,

Een Koning most gelijden,
Met Gras dat op 't Velt staet.
Slaet de Klok acht wilt denken,
Acht wonderen perfect,
Door Elias verklaert,
Laet u gemoet niet krenken:
Maer toont u als verwekt;
Acht Menschen zijn gespaert,
In d' Ark Noachs bewaert;
Ten Achtsten Dag besneden
Wiert onsen Heylant mee,
Hy als een Vorst der Vreden,
Hier soo sijn Intre dee.
Wel als de Klok slaet negen;
Denkt David lag in sond',
Wel negen Maenden lang,
d' Wijngaerts-Lien daer en tegen,
Soo het de Heer bevont,
Gaf Loon sonder bedwang;
Maer Godes Soon seer bang,
Ten negen uur na wenschen,
Riep Hy met droeve klagt,
Aen 't Kruys voor vele Menschen,
Het is nu al Volbragt.
Slaet de Klok tien met sinne,
Denkt hoe tien Plagen wel
Godt in Egypten gaf,
Jeroboams beginne,
Was 't Volk van Israël,
Tien Stammen fel en straf,
Dat Christus was uyt 't Graf
Wou Thomas niet geloven
Van tien Getuytenis,
Godt sont ons hier van boven

Ook Tien Geboden wis.
Is de Klok elf geslagen,
Denkt elf Apost'len maer
Die zijn gebleven trouw,
Volgt haer in alle wegen,
Soo komt gy mee hier naer,
In 't Hemelsche Gebouw,
Bevrijt van alle rouw,
Godts Wijngaert sonder treuren,
Sal altijd open staen,
Quaemt gy ter elffter uren,
Hy sou u niet afstaen.
Is 't twaelf, wilt hier op achten,
Want Israëls Volk voor eerst,
Bestont tot eender som,
Hier soo in twaelf Geslagten,
Twaelf Spions onbevreesst,
Gingen in Cana om,
Twaelf Steenen ik noch nom,
In Aarons Borst-Lap stonden,
't Jaer is soo af-gebeelt,
't Wert doorgaens nog bevonden,
Soo is het al verdeelt.
Wilt dit dog wel onthouden,
Waer dat gy keert of gaet,
In dese Werelt wijt,
Gy Mannen en Vrouwen,
Tot uwer Zielen baet,
In den bequamen tijdt,
En neemt niet lang respijt,
Wilt dit gestadig leeren,
Geduurig en altoos,
Singt soo om Godt te eeren,
Verlaet de Sonden boos.

Middel hoe Godt Nederland sal verschoonen.

Wijse: Minsaem Beeldeken Amourens.

O Heer! verschoont het Nederlant,
 En dat om uwen Naem,
 U Toorn als een Oven brant,
 Wy hebben al te saem,
 Lighaem::: en Ziel bedorven,
 't Verstorven::: weder wert,
 De Grooten,
 Die stooten,
 Ontblooten::: de smert,
 U Namen,
 Beschamen,
 Wy samen in 't hert.

De beste middel die ik weet,
 Om ons van straf t'ontslaen,
 Is dat wy met een nieuwen Eedt,
 Tot Godt, door menig traen,
 Toegaen::: en ons verbinden;
 Wy vinden::: Godt opregt,
 Wilt ridde,
 In 't midden,
 Door 't bidden::: U Knecht;
 Van binnen,
 U minnen,
 En winnen 't Gevegt.

Laet ons soo met een Leeuwen kragt,
 Met hem te Velde gaen,
 Dewijl het van de Hoge Magt,
 Voorheen niet is gedaen,
 Laet staen::: U eygen kragten,
 Betragten::: goet voor quaet,

Door rijden,
 En strijden,
 Bevrijden:,,: den Staet,
 Niet kijven,
 Als Wijven,
 Maer blijven Soldaet.

Erkent den Staet als Opper-Hoof, t,
 Brengt Schatten in de Kist,
 Betaelt Soldaten en geloof, t,
 Dat gy dan niet en mist;
 Laet Twist:,,: en Tweedragt steeken,
 Wilt Preken:,,: En Gebe'en,
 Nooyt staken,
 Maer maken,
 Te raken:,,: als een,
 En trouwen,
 Behouwen,
 En bouwen 't Gemeen.

De Godt des Hemels en sijn Soon,
 De Geest van bey daer by,
 Aensiet ons uyt den Hoogen Throon,
 En sal ons maken vry,
 Soo wy:,,: Ons maer bekeeren,
 Vermeeren:,,: Trouw en Deugt,
 En geven,
 Ons Leven,
 Voorschreven:,,: Met vreugt,
 Godts Tooren,
 Sal smooren,
 Als vooren ons heugt.

Een klugtig Liedeken, van de goedigheyt van een goede en eenvoudige Vrouw tot haren Overleden Man.

Wijse: Met een pluymken op, &c.

Weduw Vrouwkens al te mael,
 Stelt u droefheyt aen een kant,
 Ik sal u wat gaen verhalen,
 Geschiedt in het Luykerland,
 Van een Weduw-Vrouw eylaes,
 Die haer Man gestorven was,
 Seven weken en drie dagen,
 Hoort eens hoe doe daer quaem vragen,
 Een Schoenmaker na Logys,
 Die quam reysen van Parijs.
 Dese Vrouw uyt Caritate,
 Was den Armen goedertier,
 Sy sey Vrient komt van der strate,
 Sit in Huys wat by het vier:
 Hy sprak haer met goede woorden toe,
 Vrouwken lief ik ben soo moe;
 Sy vraegde hem met goe reden,
 Vrient van waer komt gy treden?
 Van Parijs sprak dese Knecht,
 Daer het gaet alles slegt.
 Komt gy van 't Paradijs getreden,
 Vrient gy zijt my wellekom,
 Mijn man is ook overleden;
 Maer en komt niet eens we'erom,
 En den Pastoor maakt my wijs,
 Dat hy is in 't Paradijs:
 Zijt gy nu van daer gekomen,
 Hebt gy hem dog niet vernomen?

Het was een soo goede Man,
Die wel Klompen maken kan.
Ja ik ken hem wel ter degen,
Sprak dees sijn geslepen Knecht,
Hy heeft op mijn Logijs gelegen,
Och het gaet met hem soo slegt,
Hy is wel in 't Hemels Perk;
Maer hy loopt daer sonder werk:
Wel dit zijn de meeste plagen,
Niemant mag daer Klompen dragen,
Dus soo loopt hy sonder schoen,
En sonder kleeren aen te doen.
Lieven Heer mijn leden beven,
Sprak die Vrouw geheel belaan,
Hy kost hier soo weeldrig leven,
Moest hy daerom van my gaen;
't Is waer hy was heel naekt gestelt,
Sonder Kleer of sonder Gelt:
Ey zwijgt dog van meer te spreken,
Sprak de Knecht, mijn hert moet breken:
Want hy is gelijk een Doodt,
Door de arremoeude groot.
Vrient keert gy haest wederomme,
'k Sal terstont maken gereet,
Twintig Guldens Gelts in somme,
En daer by sijn beste Kleedt,
'k Sal het steken in een sak,
Gy kunt 't dragen met gemak,
'k Sal 't doen sonder falen,
Maer dat moet gy my betalen,
Sy sey 'k en weyger u geen gelt,
Siet dat gy 't maer wel bestelt.
Sy maakte de accordatie,
Dat sy gaf een Patakon,

Doen sprak dese Vrouw eylacy,
 Dat's noch gelt dat mijn Man won.
 Heeft dat pak hem opgeleyt,
 En heeft hem Adieu geseyt,
 Doen ging sy by haer gebuuren
 Vertellen haer avontuuren,
 Wat dat sy van hare schat,
 Aen haer Man gesonden had.
 Wel wie drommel sou dit eerden,
 Sprak een Man gy zijt dit quyt,
 Ten zy dat 'er een te Peerde,
 Met 'er haest soo achter rijt,
 Hy sprong op sijn Paert aldaer,
 En reet hem achter naer:
 Maer de Knegt keek dikmael omme,
 En doen hy dat Paert sag komen,
 Stak het Pak daer in een Gragt,
 En hy wenste hem goeden dag.
 Vrient hebt gy niet een vermomen,
 Met een groote sak gelaen?
 Ja sprak hy, 'k hem hem sien komen,
 Maer hy is in 't Bos gegaen,
 Hy sey, ey houdt mijn Paert doch wat,
 'k Sal hem loopen achter 't gat:
 Dat was 't dat de Knegt begeerde,
 Hy sprong haestelijk te Peerde,
 Met het Paert soo reet hy voort,
 Dat van hem nooyt is gehoort.
 Doen hy 't Bos wel had doorkeeken,
 Is hy wederom gekeert,
 Maer de man stont sonder spreken,
 Als hy hem vont sonder Peert,
 Dus bedagt hy t'sijner baet,
 Eenen slimmen goeden raet,

Hy ging aen de Vrouw verkonden,
 Och ik heb den Bood' gevonden,
 Ba, gy hebt immers gelijk,
 Dat hy quam van 't Hemelrijk.
 Ach! Hy scheyde schier van 't leven,
 Somtjids viel hy op sijn Knien,
 Ik heb hem mijn Paert gegeven,
 Om dat hy noch soude leven:
 Want hy was seer zwaer gelaen,
 Dat hy niet en konde gaen:
 Och Gebuur ik sal 't u loonen,
 Dat gy u goet hert ging toonen,
 'k Wil betalen straks u Paert,
 Segt my maer wat is het waert.
 Sy betaelden hem 't Paert mitsdesen,
 En sy sprak geheel verblijdt,
 Nu en hoef ik niet te vreesen,
 Want hy sal in korten tijdt
 In het Paradijs dan sijn,
 Want mijn man is uyt de pijn,
 Dus waren sy alle dry,
 Seer vrolijk ende bly,
 't Vrouwken was gerust gestelt,
 Wie lagt niet, daer men dit vertelt.

Vlissingse Schildwagt, gesongen in 't Jaer 1673.

Stem: Ps. 19. *De Hemelen seer klaer.*

O Heer ons hert en mont,
 Roept tot u uyt den gront,
 In dees bedroefden Tijdt;
 t' Wijl schier aen yder kant,
 Wy zijn als overmant,
 En buygen voor den strijt:

Want ons Vyanden staen,
Hoogmoedig opgedaen,
Om ons gantsch te verslinden,
Het gaet al voor de wint,
Wat yder maer versint,
't Schijnt niemant kan haer binden.
Gy doet ons Nederlant,
Neer-bukken tot in 't zant:
't Geen eerst met luyster sat;
Ons' oudt beroemde Naem,
En uytgeblasen Faem,
Leyt nu ter aerden plat;
De Pijlen zijn verdeelt,
Dat heeft de Nijt geteelt,
De Eendragt is geschonden:
Doch elk bekennen moet,
Dat gy dit alles doet,
Regtveerdig om de Sonden.
By ons en is geen kragt,
Tegens de groote magt,
Van ons Vyanden trots,
Sy loeren maer op Bloedt,
En stellen steeds haer voet,
Soo vast gelijk een Rotz;
Ja alle oogenblik,
Verwachten wy O schrik!
Dat sy hier sullen Landen,
Ach, ach bedroefden staet,
Daer 't soo te gronde gaet,
Door 't rooven, moorden, branden.
O Vlissings Borgery,
Stelt u voor oogen vry:
De Doodt of Slaafs bedwang.
Hoe sal het Moortgeschreeuw,

Als 't brullen van een Leeuw:
 Gehoort werden eerlang:
 Onnoos'le Zuygeling,
 Moet een geslepen Kling,
 U teder hert door-booren?
 De Vlooten zijn by-een,
 'k Hoor 't Moederlijk geweën,
 Al klinken in mijn ooren.
 O Helper in den noodt!
 Ons leven in de Doodt!
 Tot u komen wy gaen,
 Bekenne onse schult,
 Ey Heer hebt doch gedult,
 Siet ons doch genadig aen;
 Verlost u Israël,
 Uyt al sijn droef gequel,
 Op dat al onse Vyanden,
 Sien 't Swaert van Gideon,
 Daer meed' hy overwon,
 Sijn Haters tot haer schanden.
 Verstoort haer trotsheyt Heer,
 Gelijk gy deed' wel eer,
 Den Vorst van Siria,
 En doet haer loopen haest,
 Beangst en seer verbaest,
 Als eertijds Sissera,
 Soo wert in Eeuwigheyt,
 U Lof en Dank geseyt,
 Om dat gy zijt weldadig;
 Dit troost my op de Wagts,
 In dese Nare Nagts,
 U goetheyt Heer genadig.

Naomys Klagt,**Ruth. 1. v. 21.**

**Vol ben ik uytgetogen, dog ledig heeft de Heere my weder t' Huys
gebragt.**

Wijse: Nerea schoonste van myn gebuuren.

HOe zijn vergaen de Goude Dagen,
Die 'k heb gesmaakt in tijdt voorheen,
Verandert laes in treurig klagen,
Daer aen te denken baert geweene.
De Hongers-noodt in Bethlems Palen,
Staeg meerder wies van hant tot hant,
Ik ging met Man en Zoonen dwalen,
Tot in der Moabiten Lant.
Veel tegenhe'en zijn my ervaren,
Ik leefde daer een kleynen tijdt,
En dat omtrent tien heele Jaren,
Ik raakte Man en Zoonen quyt.
Gantsch hoopeloos soo moet ik treuren,
Gelijk een Duyfje in het Wout,
Wat troost of vreugd' kan my gebeuren,
Die nu mijn klagten wederhoudt.
O Doodt, O doodelijke schigten!
Waerom en treft gy my ook niet?
Ey komt en wilt u werk verrichten,
En maakt een eynd van mijn verdriet.
Siet Beth'lems Burgers my beschouwen,
Terwijl ik op haer straten ga,
'k Wiert eer geagt een Vrouw der Vrouwen,
Sy zijn beroert over mijn scha.
Vol ben ik eertijds uytgetogen:
Maer dit vermeerdert staeg mijn kruys,

Ik seg met tranen ongelooen,
 Nu kom ik ledig weder t' Huys.
 Wel Burgers leert uyt allen desen,
 Des Heeren Hant is niet t'ontgaen,
 Daer 'k meende 't sekerste te wesen,
 Doen quam hy my op 't harst te slaen.

***Over de Woorden Hebreë 9, v. 24.
 Het is den Mensch geset eenmael te sterven.***

Wijse: Aardig, Aardig, Airtje.

1.

SAlomon verheven,
 Heeft met groote vlijt,
 Ons seer wel beschreven,
 Alles heeft zijn tijdt,
 Schoon de Menschen zwerven,
 Door de werelt heen,
 Daer 's een tijdt om sterven,
 Voor een yder een.

2.

Doch waer het sal wesen,
 Of den tijdt wanneer,
 Heeft men nooyt gelesen:
 Want den Opper-Heer,
 Houdt dit seer verhoolen,
 Wonderlijk is dit,
 Daerom wort bevoolen
 Doorgaens, waakt en bidt.

3.

Adam Oudt veel Jaren,
 Wat verschoonde hem?
 Hy is weg-gevaren,

Met Methusalem,
 Door de Doot verslonden;
 Noach desgelijk,
 Om de vuyle Sonden,
 Stervet Arm en Rijk.

4.

Rijk of schoon voor d' oogen,
 't Is maer als een Vlam
 Haestig weg-getogen,
 Siet op Abraham,
 Onser aller Vader,
 Isaak, Jacob ook,
 Sy zijn weg te gader,
 Als een damp of rook.

5.

Schielijk raakt men onder,
 Door de Doodt gevelt,
 Pharo tot een wonder,
 In het meyr ontstelt,
 Heeft seer haest gedompelt,
 Door het Waters kragt,
 En wiert overrompelt,
 Met sijn heele Magt.

6.

Aaron is gescheyden,
 Moses, Josua,
 Die Godts Volk geleyden,
 In het Landt Cana;
 Goliath heel woedig,
 En vermeten groot,
 Evenwel hoe moedig,
 Hy bleef haestig doodt.

7.

Van Eli wy weten,

Door ontrouwheyt vals,
 Daer hy was geseten,
 Viel en brak den Hals;
 Absalon den schoone,
 In der daet On-vroom,
 Wel een Konings Zoone,
 Maer stierf aen een boom.

8.

Nero wreet in daden,
 Hy is mee al voort;
 Cæzar die verraden
 Was, wiert haest vermoort,
 Hercules beperelt,
 Alexander mee,
 Die de heele werelt,
 Voor hem buygen dee.

9.

Waer zijn sy gebleeven,
 David, Salomon?
 Zijn sy niet om 't leven,
 Nevens haer Simpsom,
 Alle de Propheten;
 Ja van Moses af,
 Zijn sy niet gesmeten
 Door de Doodt in 't Graf?

10.

Wilt de Sonden staken,
 En voortaan gewis,
 Bidden ende waken:
 Want dit seker is,
 Dat de Doodt sal komen:
 Dus bereyt u al ,
 Om te zijn genomen,
 Uyt dit tranen-dal.

***Over de Woorden Prediker 7.
Beter is den dag des Doodts, dan den dag der Geboorte.***

Wijse: Wel dus bedroeft Jonk-vrouw.

DEn Mensch seer zwak en broos,
 Is van een Vrouw gebooren,
 Eylaes heel machteloos,
 Gaet sonder hulp verlooren,
 Soo dra hy in de werelt treet,
 Tot schreijen staet sijn mont gereet,
 Ja over 't minste leet.
 Onwijs gantsch plomp en dom,
 Is hy hier in sijn Leven,
 Juyst als een schoone Blom,
 Die haestig wort verdreven,
 Zijn tijdt vol moeyten en gevaer,
 Ten hoogsten is tachgentig-jaer,
 Verselt met arbeyt zwaer.
 In een verdorven staet,
 Soo siet men hem hier zwerven,
 Geneygt tot alle quaet,
 Onnut yets goets te erven,
 Waer hy hem keert, waer hy hem went,
 Men siet 'er nimmer schier ontrent,
 Als droefheyt en ellent.
 Eylaes hy wort gequelt,
 Met veelderhande plagen,
 Zijn Lichaem is ontstelt,
 Met Siekte jaer en dagen,
 Daer toe heeft hy van tijdt tot tijdt,

Den Duyvel die hem staeg benijt,
En doorgaens hem bestrijt.
De Werelt en sijn Vleys,
Verselt met boose lusten,
Die wil hebben haer eys,
En laet hem nimmer rusten,
Ja soekt hem sachtjes eer hy 't weet,
Te brengen op den weg heel breed,
By al de Duyvels wreet.
Hy sinkt met Petrus neer,
In dese woeste baren,
Niemant dan d' Opper-Heer,
Kan hem voor druk bewaren,
Hy staet hem by in alle noot,
Het eynde van sijn moeyte groot,
ô Vrienden 't is de Doodt.
Hy heeft sijn reys gedaen,
Hier in dit aards gewemel,
Nu sal hy rust ontfaen,
Daer boven in den Hemel,
Daer is de Kroon nu al bereyt,
De Godt van alle Eeuwigheyt,
Voor hem heeft weggeleyt.
Geen droefheyt of geklag,
En sal hem meer bezwaren:
Want siet als eenen dag,
Sal daer zijn duysent jaren;
Daer sal geen Levens eynde zijn,
Geen Siekte noch geen groote pijn,
Hy hoeft geen Medecijn.
En het Geselschap soet,
Sullen sijn Godts Diemaren,
De Patriarchen goet,
Met al de Martelaren,

Bekleedt met Kleederen seer schoon,
 In 't Bloedt gewasschen van Godts Soon,
 Die daer sit op den Throon.
 Daerom bedroeft u niet,
 Al moet gy eenmael sterven:
 Want alles wat men siet,
 't Zijn broose Aardsche scherven,
 Daerom te samen bid en waekt,
 Op dat gy na dit eynde raekt,
 Daer 't alles is volmaakt.

***Over de Woorden uyt de Spreuke Salomons 21.
 Het herte des Koninks is in de Hand des Heeren, en hy neygt het
 als water-baken werwaerts hy wil.***

Stem: Ik ging op eenen morgen.

GOdt is een Heer der Heeren,
 Wiens macht blijft onbepaelt,
 Die Hoogmoet doet verkeeren,
 Soo dat hy schielijk daelt,
 En is het niet gebleken klaer,
 Aen eenen Nebuchadnezar,
 At Gras tot seven jaer.
 Heeft niet de eerste Werelt
 Godts macht te recht beproeft?
 Die cierlijk stont bepeerelt,
 Maer schielijk wiert bedroeft,
 En dat alleen door Waters-noot,
 Godt spaerde maer acht Menschen,
 Voorts bleef het alles Doodt.
 Hoe is het vyer gevallen,
 Op die van Sodoma?
 't Geen 't Volk verteerde alle,

Ook binnen Gomorra,
Behalven Loth en 't Huysgesin,
Die Godt daer uyt liet trekken,
Vier Menschen meer noch min.
Een Engel uytverkoren,
Heeft waerlijk op een nacht,
Alle Eerstgebooren,
In Egypten geslacht,
Des Konings Zoon bleef onverschoot,
Ja selfs aen domme Beesten,
Heeft Godt gramschap getoont.
Siet Godt in de Woestijne,
Het Volk van Israël,
Wel haest'lijk doet verdwijnen,
Die haer hielden rebel,
Van ses mael hondert duysent Man,
En zijn niet meer gekomen,
Als twee in Canaan.
Men leest dat Godt liet doden,
Binnen Jerusalem,
Elf hondert duysent Joden,
ô Droevelijke stem,
En dat door Honger, Pest, of Swaert,
Bracht hy haer soo ten onder,
Siet wat de Sonde baert.
Godts macht bleek in 't besonder,
Ten tijde van Josua,
De Zon en gink niet onder,
Een gantschen dag byna,
Maer bleef stil staen tot aller tijdt,
Dat Josua Victory,
Kreeg met zijn Volk verblijdt.
Hizkia Iz'rels Koning,
Heeft mee Godts macht geleert,

De Zon tot een vertooning,
 Is tien Graden gekeert
 Te rugg', om dat hy weten sou,
 Dat Godt hem in het leven,
 Vijftien jaer sparen wou.
 Het Water deedt Godt komen,
 Uyt een Steen-Rots gewis,
 Gelijk de soete stroomen,
 En siet een Wallevis,
 Bewaert Jonas drie dagen wel,
 En brengt hem weer te Lande,
 Alleen op Godts bevel.
 Siet soo heeft Godt zijn werken,
 Hier allesints verspreyt,
 Dit kan ons altijd sterken,
 Wanneer men met bescheyt,
 Be-oogt Godts wond'ren over al,
 Hy sal ons uytkomst geven,
 't Geen ons best dienen sal.

Een Lied van Jonas.

Wijse: Daer ik lag en sliep in 't groen.

GOdt sprak in voorleden tijden,
 Tot Jonas seer versaegt,
 Maakt u op sonder mijden,
 Tot Ninive en gewaegt,
 Dat sy om 't quaet dat my mishaeft,
 Werden geplaegt, 't is my geklaegt,
 Jonas heeft te Japho na een Schip gevraegt.
 Om voor den Heer te vlieden,

Gink hy te Schepe daer,
En gaf Schip-loon den Lieden,
En voer te Zee met haer,
Doen sant Godt sulken Wint voorwaer,
Dat sy daer naer, wierpen van haer,
't Goed uyt den Scheepe, want het woeg te zwaer.
Met vreesse en met beven,
Elk sijnen Godt aenriep,
Maer Jonas daer beneven,
Die lag in 't Schip en sliep,
Den Schipper snellijk tot hem liep,
In 't Schip seer diep, staet op hy riep,
Roept uwen Godt aen, die den Hemel schiep.
't Lot te werpen by gevalle,
Gaven sy al confoort,
Sy consenteerden alle,
Om te weten met accoort,
Om wien dat hun de Zee dus stoort,
Sy wierpen voort, soo dat behoort,
't Lot viel op Jonas, die moest buyten boort.
Als de Schip-Luyden vernamen,
Zijn ongehoorsame daet,
Vraegden sy na 't betamen,
Waerom hebt gy dit quaet
Voor Godt gedaen? ey lieve! wat raet?
Hy sprak verstaet, uyt nijd noch haet,
Werpt my in de Zee, op datse stille staet.
Noch roeyden sy eendrachtig,
Naer 't Lant met groot ootmoet:
Maer de Zee was te krachtig,
Door Wint en grooten Vloet,
Sy baden doen, ô Heere goet:
Het schuldig Bloet, doch van ons doet,
En wierpen Jonas in de Zee met spoet.

Doen stilden haer de Baren,
't Hiel op van stormen groot:
Maer die Schip-Luyden waren,
Vol vrees en grooten noot,
En dochte nu is Jonas doodt,
Die voor Godt vloot, maer Godt besloot,
Hem in den Visch, die hem te Land schoot.
Drie dagen en drie nachten,
Was hy daer in bewaert,
Lijdtsaem moest hy verwachten,
Godts genadigen aert,
In den Walvisch wiert hy gespaert,
Met druk bezwaert, geheel vervaert,
Godt was hy dankbaer, die hem heeft verklaert.
Godt liet hem weder hooren,
Doen Jonas lag op 't Lant,
En geboot hem als vooren,
Doen hy hem eerstmael zandt,
Jonas gink aen elken kant,
Met goet verstant, te Prediken, want
Godt was te vreesen soo hy wel bevant.
Daer zijn noch veertig dagen,
Eer Nineve sal vergaen,
Als sy hoorden gewagen,
Van Jonas dit vermaen,
Geloofden sy zijn Prediken saen,
Geestig beraen, 't Koninklijk graen,
Heeft selfs in sakken boeten gedaen.
De Menschen en Beesten,
Vasten met groot geween,
Den Konink met den eersten,
Trok af sijn Purper reen,
Met eenen Sak gink hy hem kleen,
En hiet elk een, 't vasten verbreen,

Wie weet sprak hy, 't quaet mogte Godt verkleen.
 Als Godt dit al aenschouwde
 End' haer werk aensag,
 Het ongeluk berouwden,
 Hem door haer groot geklag,
 Zy vasten daer na nacht ende dag,
 Sonder verdrag, Godt die 't vermag,
 Keert de plagen en de groote slag.
 Doen verdroot Jonas 't leven,
 En sprak ik docht dit wel,
 Dat gy noch soudt vergeven,
 Haer sonden seer rebel,
 Daerom verliet ik u bevel,
 En sochte snel, een Schip met el,
 Om te ontvliesen op de Zee seer snel.
 Hy sette hem tegen 't Oosten,
 In den hitten bevank,
 Daer liet hem Godt vertroosten,
 In al zijn lijden krank:
 En liet daer een Couwoerden Rank,
 Naer Jonas dank, wasschen seer lank,
 Godt sand een Worm 's morgens diese dwank.
 Godt liet de Rank verderven,
 Die in een nacht op quam,
 Doen wilde Jonas sterven,
 Flauw van den Zonnen-Vlam,
 Zijt gy om een Couwoerden stam,
 Die op u klam, met rechten gram,
 Vraegden den Heere al tot Jonam.
 Jaa tot der Doodt ellendig,
 Ben ik toornig met recht:
 Sprak Jona onbeendig,
 Tot Godt die hy uytlegt,
 Zijt gy om de Couwoerden slegt,

Daer gy af segt, soo vast gehegt,
 Hoe sou ik dan dooden soo menig Knecht?
 My jammert te verdoene,
 De Stadt groot om bespien,
 Sprak Godt tot Jonas koene,
 Want daer waren gesien,
 Wel Hondert en twintig duysent Lien,
 Wankelbaer tien, die niet en schien,
 Het quaet van 't goet, en lieten haer kastien.
 Oorlof dus Jonas leere,
 Maer daer is op dit pas,
 Een die nog meerder eere
 Waerdig is dan Jonas.
 't Gekrookte riet, Rookende Vlas,
 Liet hy soo 't was, dit is soo ik las,
 Christus Godts Sone is 't, die ons genas.

Een Lied van David en de Reus Goliat.

Wijse: Beweent nu uwen val, al, gy Jesuits getal.

DE Philistijnen stam, quam,
 Te Velde even gram,
 Tegen d' Israëlitien,
 Met den Reus Goliat,
 Die was van Gath, Den selven trat,
 Om Israël te verwijten,
 't Geen dat haer miszat.
 Israël was bevreest, meest,
 Aensiede desen Geest,
 Die haer dagelijks quelde,
 Wel veertig dagen lang,
 Met sijnen sang, Riep vry en vrang,

Slady my uyt den Velde, Wy zijn in u bedwang.
David op eenen dag, lag,
Daer hy de Rens aensag,
't Volk sprak, wie hem kan dwingen,
Sal 's Konings Swager zijn,
Door sulck gepijn, Sijn Dogter fijn,
Sal hem den Koning bringen, voor desen Philistijn.
David hoorden 't geset, net,
En vraegden driemael bet,
Zijn Broeders dit verstaende,
Vervolgt door haet en nijt,
En sprak gy zijt, om u jolijt,
Herwaerts komen gaende, Aensiede desen strijt.
David sprak door den noodt, groot,
Want hem Saul ontboodt,
Niemant laet sijn hert keeren,
Om dit schimpig versmaen,
Weest onbelaen, U knegt sal gaen,
In den Name des Heeren, Den Philistijn verslaen.
Saul sprak in dat sayzoen, koen,
Dat kondy niet gedoen,
Den Reus kloek van affairen,
Is van sijn Jonkheyt an,
Een Oorlogs Man, Die strijden kan,
David sprak Leeuwen en Beyren,
Ik eertijds wel verwan.
Den Koning op dit pas, ras,
Gaf David sijn Harnas,
Een Swaert op zijnder zijde,
Doen stont David bedroeft,
Hy heeft vertoeft, soo 't wel behoeft,
En sprak aldus te strijden, En heb ik noyt beproeft.
Vijf Steenen hy in den Sak, stak,
Al meer dan hem ontbrak,

Zijn Slinger hy aenveerde,
En ging vrymoedig voort,
Den Reus aen boort, Die wert verstoort,
Met vloeken hy hem weerde, Dus vielen sy discoort.
Nu kome herwaerts tot my, gy,
Verscheuren wil ik dy,
Werpen dijn Vlees den dieren,
En vogels op het velt,
Sprak desen Helt, Geheel ontstelt,
David reyn van manieren, heeft hem daer op vertelt
Nu gy met den Sweerd, weert,
En Schild soo gy begeert,
Soo koom ik in den Name
Des Heeren Sebaoth,
Israëls Godt, Die gy bespot,
Heden wert u Lichaame, Spijse der dieren lot.
Dus quam den Reus daer heen, treen,
En dagt David te ontleen,
Maer David liep hem tegen,
Na des Konings bevel,
Met slinger spel, 't Verging seer wel,
Goliath wert verslegen, Looft Godt van Israël.
De meeste die men in 't Lant, vant,
Wierp David daer in 't zant,
Ses Ellen was sijn Mate,
Eer David, dit gelooft,
Af hieuw sijn Hooft, Noch wert berooft,
Der Philistijnen staate, So heeft 'er Godt verdooft.
Der Philistijnen zaet, quaet,
Wert geheel desolaet,
Doen sy Goliath sagen,
Verslagen in den strijt,
Elk liep subijt, 't Was meer dan tijdt,
David heeft mee gedragen, Het hooft tot haren spijt.

Het Hoofd dat hy afsloeg, vroeg,
 Hy tot den Koning droeg,
 Daer na kreeg hy met pijnen,
 Des Konings Dogter schoon
 Tot sijnen loon, Voor die Persoon,
 Nog hondert Philistijnen, moest hy de Koning doen.
 Prince door u advijs, wijs,
 Kreeg David daer den prijs,
 De Heydenen hy trakteerde,
 Dat Saul heeft geseyt,
 Mijn Majesteyt, Wert u bereyt,
 Israël triumpeerde, Met groote heerlijkheit.

***Den Spiegel des Lijdens, verbeeldende de droeve miserien van
 de Passie onses Heeren Jesu Christi.***

Stem: *Miserere mei Deus.*

1.
 MEensch siet dit Lijden aen,
 Van Godt den Heer der Heeren,
 Met d' Oogen vol getraen,
 Tot sijnen Vader keeren.
2. Hy zweet Water en Bloet,
 Op sijn bedroefde Wangen,
 De Joden als verwoet,
 Verradelijk hem vangen.
3. Hy geeft hem aen de Magt,
 Van die versteende Boeven,
 Die hem met helscher kragt,
 Tot aen de Ziel bedroeven.
4. Siet hier dit boos gespuys,

Op Godts Zonde verbeten,
Leyt hem in 't Rechter Huys,
Geslagen en gesmeten.
5. Hy wort van Annas voort,
Aen Caiphas toe-gesonden.
Die wilt dat hy sijn woort,
Voor hem nu sou verkonden.
6. Godt is tot hem gekeert,
Met 't Aensigt neergebogen,
Seyd', 'k heb altijd geleert,
In dese Synagogen.
7. Gy moet dit niet aen my,
Maer aen u Dienaers vragen,
Dus hy met felle pijn,
Wort wreedelijk geslagen.
8. ô! Wat een harde slag,
Van dees gewapend' handen;
Die hem berooven mag,
Van sijn gesigt en tanden.
9. Den Heer met soete tael,
Gaet desen Beul af-vragen,
Waerom hebt gy ditmael;
My tegen Regt geslagen.
10. Wat baet het lieven Godt,
U vriendelijke reden,
Gy wert nog meer bespot,
Stelt u gemoedt te vreden.
11. Houdt seker en wis,
Dat in dees wreet Gesellen,
Den Helschen Duyvel is,
Om u, O Heer te quellen.
12. Hy wort als zot gekleedt,
En van den Joodschen Koning
Versonden en geleed,

Tot in Pilatus wooning.

13. Tot spot en schimp van al,
Die Godes wonder kenden,
Gaet voor ons Ongeval,
Den Heer weerom verzenden.

14. Van daer is dan den Heer,
Met veel verdriet getreden,
Alwaer hy heeft veel meer,
Voor ons misdaet geleden.

15. Hoort wat Pilatus vraegt,
Wat hebt gy al bedreven?
Dat al het Volk soo klaegt,
Wilt gy my getuygenis geven?

16. Het Lam stont sonder spraek,
Van al die by hem waren,
Hy wilt op dese saek,
Het minst niet openbaren.

17. Den Rechter staet ver stelt,
En vol van na-gedachten,
Die aen Godt wert vertelt,
En toont sijn groote machten.

18. Hoe komt gy niet en spreek?
Het sou u mogen baten,
Weet my geen macht ontbreekt,
Om u hier vry te laten.

19. Godt antwoordt wijs bedacht,
Voor al de Beuls te gader,
g' En hebt geen meerder macht,
Als wel van Godt mijn Vader.

20. Noch vraegt hy 't Heylig Lam,
Wel zijt gy dan een Koning?
Godt seyt, Ik daerom quam,
Van uyt mijns Vader wooning.

21. Waer hier beneen mijn Rijk,

Veel hondert duysent Knechten,
Die soudē al gelijk,
Voor my, haer Koning vechten.
22. Hierom Pilatus hem,
Soekt van de Beuls t' ontlasten,
En spreekt met soete stem,
Tot dees verwoede Gasten.
23. 't Is in de macht van my,
't Welk moet als heden wesen,
Een Mensch te laten vry,
Hierom verlos ik desen.
24. Wilt gy zijn Keysers Vrient?
Riep al 't gespuys der Joden,
Lost Barbam die ons dient,
En wil dan desen Dooden.
25. Als hy dan heeft verstaen,
Hun vreeselijke woorden,
Laet Godt den Heere slaen,
Met zweepen ende Koorden.
26. Niet 't alderminste deel,
Van Christus teere Leden,
En is nu meer geheel,
Van boven tot beneden.
27. Wie maer dit Lichaem siet,
Van Hoofde tot den Voeten,
En kan hier anders niet,
Dan bitter pijn gemoeten.
28. 't Gesicht is sonder Glans,
En al zijn kracht bezweken,
Met eene Doorne Krans,
Is Jesus Hoofd doorsteken.
29. Tot op Calvari Velt,
Moet hy sijn Kruyce dragen,
Daer wort hy met geweld,

Aen 't selve vast geslagen.
 30. Siet hier den tijdt vervult,
 Waer naer dat wy verlangen,
 Hy wort voor onse schult,
 Aen 't Hout des Kruys gehangen.
 31. Hier hangt hy in de locht,
 En bid zijn lieven Vader,
 Dat hy betalen mocht,
 Ons Sonden allegader.
 32. Hy heeft den laetsten snik,
 Voor al dat leeft gegeven,
 Om dat wy eeuwiglijk,
 Met hem eens souden leven,
 33. Hier legt Jesus voor ons Doodt,
 Van alle smert ontbonden,
 In zijnes Vaders schoot,
 ô Mensch voor onse sonden.

Gedenk-Lied van de laatste woorden JESU CHRISTI.

Voyse: Beso los manos, &c.

WEI aen mijn Ziel wilt doch ontfangen,
 De Woorden die u Heere sprak,
 Als hy aen 't Kruys was opgehangen,
 Eer sijn benaeuwde Hert noch brak,
 Eer dat hy gaf den lesten snak,
 Sprak hy noch seven reden fijn,
 Die t' overleggen, en voort te seggen,
 Wel seven dubbelt waardig zijn.
 't Eerst dat de Heer den mont op dede,
 Sprak hy met woorden luyt en klaer,
 Voor sijn Vyanden dese Bede,
 O Vader lief! vergeeft het haer,

Want sy en weten niet voorwaer,
 Wat groter grouwel dat sy doen,
 O! schenkt haer 't Leven, En wilt haer geven,
 Uyt liefd', u Goddelijk Pardoen.
 Daer na de Heer sijn Aenschijn keerde,
 Tot den Bekeerden Moordenaer,
 Die hulp en troost van hem begeerde,
 Hy heeft verlicht sijn herte zwaer,
 Hy seyde hem aen niet lang hier naer,
 Gy sult mijn hulp nog worden wijs,
 Gy sult noch heden, Met my betreden,
 Het boven Hemels Paradijs.
 Hy sag met half gebroken Oogen,
 Sijn hoog bedroefde Moeder aen,
 Die uyt recht Moederlijk mee-dooogen,
 Op d' aerde goot soo menigen traen,
 Hy sag Joannem by haer staen,
 Hy sprak tot beyde van het Kruys:
 Soon siet u Moeder, Vrouw siet u Hoeder,
 Die u als Soon sal nemen 't Huys.
 Het vierde Woort van hem gesproken,
 Was een benauewd' en droeve klagt:
 't Had hem aen laeffenis lang ontbroken,
 Hy was op 't eynde van sijn kracht:
 Hy riep my dorst, ô ik versmacht!
 Sijn drooge keel gaf heesschen klank;
 In stee van laven, Sijn Beuls hem gaven
 Van Myrh en Gal een bitt'ren drank.
 De Doodt quam allengskens nader,
 Sijn korten tijdt al vast verliep:
 Dies sprak hy noch tot sijnen Vader,
 Eer hy aen 't harde Hout ontsliep,
 Met een verheven stem hy riep:
 Mijn Godt! waerom verlaet gy my?

Gy gaet ter zijden, En ik moet lijden;
 Staet my mijn Godt in 't lest dog by.
 Hy sprak op 't eynde van sijn leven:
 O Vader nu is 't al volbrogt!
 't Swaer werk, dat gy my had gegeven,
 Heb ik nu samen afgewrocht;
 't Is nu gevonden dat ik socht:
 Komt nu wanneer gy wilt, ô Doodt!
 Want ik sal rusten, En my verlusten,
 Als voormaels in mijn Vaders schoot.
 Hoort nu mijn Ziel de laetste Reden,
 Die quam uyt sijn bestorven Mont,
 Hoort wat de Heer noch heeft gebeden,
 Doen hy sich in Doodsschaduw' vont,
 Hy bad en sprak uyt 's herten gront,
 Mijn Ziel, mijn alderliefste pant,
 Sal nu uytvaren, Wilt die bewaren
 O Vader, in uw' sterke hant.
 Soo is dees Levens Vorst getogen
 De weg, die alle Menschen gaen:
 Hy boog sijn Hooft, Hy sloot zijn Oogen,
 En daer meed' was terstont gedaen,
 Mijn Ziel gedenkt altijd hier aen,
 Hoe veel gy uwen Heere kost,
 Die van 't verderven, En 't eeuwig sterven,
 Door sijne Doodt u heeft verlost.

***Een History-Lied,
Van den Af-God Bel.***

Wijse: 't Vlas is van de Rokken gewaayt.

In Babylon met onverstande,
 Eerde men Bel den Af-God stom,

Men deedt hem dagelijks Offerhande,
Twaelf Mudde Tarw Meel of Blom,
En veertig Schapen t' eender som,
Drie Amen Wijns dat was sijn proven,
Cyrius den Koning quam hem loven,
Dagelijks met sijn Edeldom.
Maer Daniel aenbadt den H E E R E,
Sijnen Godt met groot ootmoet:
Den Koning sprak ten selven keere:
Hoe komt dat gy Bel geen eer en doet?
Geen Af-goden sprak Daniel vroet,
En dien ik, maer mijn Godt volwaerde,
Schepper van Hemel en van Aerde,
Doen sprak den Koning metter spoet:
Houdt gy dan Bel (dat is mijn vragen)
Niet voor een levende Godt royaal?
Siet gy niet dat hy alle dagen,
Eet en drinkt soo menigmael,
Daniel loeg om sulken verhael;
En sprak Heer Koning gy moet weten,
Dat desen Bel niet heeft gegeten,
Hy is gegoten van Metael.
Dit deedt des Konings toorne rijsen,
Bels Priesters deedt hy komen snel,
En sprak, kondt gy my niet bewiisen,
Dat dese Spijse eet den Bel,
Soo sult gy den doodt sterven fel,
Maer kondt gy mijn wel doen blijken,
Dat Bel met al de Kost gaet strijken,
Soo sal dan sterven Daniel.
Wat groote lasterlijke dingen,
Tegen Bel heeft gesproken hy,
Daniel en den Koning gingen,
Ten Tempel waren de Priesters by,

En seyden Heer Koning, stelt gy
Selver de spijse, wy gaen buyten:
En wilt selver de deure sluyten,
En zegelen toe met uwen Ring vry.
Den Koning volgde dit exempel,
Daniel dede sijn Knegten saen,
Met asschen bestroyen al den Tempel,
De deure verzegelt was toe-gedaen,
Bels Priesters zijn in der nagt gegaen,
Met al haer Kinderen en Vrouwen,
t' Seventig waren de Rabouwen,
Sy en lieten daer geen spijse staen.
Den Koning quam vry onverdroten,
Met Daniel des morgens vroeg,
De deure bezegelt stont noch gesloten,
Men dede die open met gevoeg:
Den Koning haest sijn oogen sloeg,
Na Bel, en riep na sijn vermogen,
Bel gy zijt groot een Godt onbedrogen,
Maer Daniel die stont en loeg.
Hy sprak, Heer Koning merkt hier beneven,
Op de Voet-stappen groot en smal
Den Koning sprak hier hebben getreeden,
Mans, Wijfs, en Kinderen over al,
Den Koning seer toornig beval,
Bels Priesteren met groot verstrangen,
Wijfs en Kinderen te vangen,
Daer quamen sy een groot getal.
Sy moesten wijsen die Spelonken,
Daet sy door quamen in der nagt:
En hadden gegeten en gedronken,
Dat daer ter Tafel was gebracht;
Den Koning lietse dooden onsagt:
In Daniels magt wiert Bel gegeven,

Die wiert gebroken daer beneven
Al sijnen Tempel kleene geagt.
Die van Babel eerden een Drake,
Den Koning roemde op dit Serpent,
Daniel sprak, Heer Koning is 't sake,
Dat gy my wilt geven consent,
Sonder Sweert of sulk instrument,
Sal ik den Drake wel doen sterven;
Den Koning liet hem magt verwerven,
Hy dede bersten den Drake jent.
Die van Babel zijn opgeresen
Tegen den Koning openbaer;
Sy namen Daniel gepresen,
En wierpen hem by de Leeuwen daer,
Hy lag daer in ses dagen, maer
Den Heer en heeft hem niet vergeten,
Door Habakuk zand hy hem Eten,
Den Engel brogt hem by sijn hair.
Den Koning quam om te beweenen,
Daniel op den sevensten dag:
En hy sag in den Kuyl met eenen,
Daer hy Daniel sitten sag,
Hy riep luyde sonder verdrag,
O! Daniels Godt gy zijt bevonden,
Alleen Godt groot om vermonden,
Alsoo men wel oirkonden mag.
Daniel trok men uyt den Kuyle,
Maer die hem wilden brengen ter doodt,
Die wierp men in der Leeuwen Muylen,
Sy werden al haest verslonden bloot.
Aldus is Godts genade groot,
Over die hem met al haer sinnen,
Vreesen, betrouwen en beminnen,
Godt en verlaet in geenen noodt.

Tafel-Lied.**Wijse: Het waren negen Soldaten.**

AL die hier zijn geseten,
 Door Christus verheven leeft,
 Om drinken en om eeten,
 Laet ons Godt niet vergeten,
 Die 't ons al gegeven heeft.
 Hy is onse Godt Almachtig,
 Wy staen al in sijn Hant,
 Laet ons Godt loven eendragtig,
 Hy sal ons uyt liefde kragtig,
 Schenken sijn Rijke playsant.
 Hy is ons Zonden ontlader,
 Laet ons smaaken sijn deugden meest,
 Eet en drinkt allegader,
 't Wert ons gegunt van Godt den Vader,
 Door den Zoone, en Heyligen Geest.
 Laet ons te samen spreken,
 Den Heere lof, prijs en dank,
 Zijn gratie is hier gebleken,
 Voor ons Menschen vol van gebreken,
 Die verzaet zijn van spijs en drank.
 Laet ons hem gehoorsaem wesen,
 Och Broeders sijn Lof vermeert,
 Wy zijn sijn Kinders gepresen,
 Soo wy by Mattheum lesen,
 Die ons aldus bidden leert.
 Onse Vader vol eersame,
 Die in de Hemelen zijt,
 Geheyligt zy uwen Name,
 Ons toe-kome u Rijke bequame,

Uwen Wille geschiede altijd.
In den Hemel als op Aerden,
Geeft ons huyden ons dagelijks Broot,
Vergeeft ons Heere vol weerden,
Onse schulden die ons oyt deerden,
Wy vergevense kleyn en groot.
Laet ons tot geender spatie,
O Heere door onse misdaet,
Niet vallen in geene Temtatie,
Maer door u goede gratie,
Verlost ons Heer van alle quaet.
Want u is dat Rijke vol vrede,
O Heer Almagtig Godt:
De kragt en Heerlijkheyt mede,
Van nu tot in eeuwigheide,
Amen seggen wy voor het slot.

E Y N D E.

Register.**A.**

AL die hier zijn geseten. 54

B.

'k Beschrey geen doodt van Keyser 15
Konstantijn.

D.

De Philistijnen stam, quam. 41

Den Mensch seer zwak en broos. 33

G.

Gy boose Sondaers moogt wel beven. 10

Godt is een Heer der Heeren. 35

Godt sprak in voorleden tijden. 37

H.

Hoe zijn vergaen de goude dagen. 29

I.

In Babylon met onverstande. 50

K.

Komt hier bedrukte Zielen. 16

M.

Mensch siet dit Lijden aen. 44

O.

O Heer ons hert en mont. 26

O Heer verschoont het Nederlant. 21

O Werelt vol van Overdaet. 3

S.

Salomon verheven. 30

W.

Weduw Vrouwkens altemael. 23

Wel aen mijn Ziel wilt dog ontfangen. 48

Wie heeft den Water-Leeuw geslagen. 12

't AMSTERDAM,

Gedruckt by ABRAHAM vander PUTTE,
op 't Water in de Loots-Man.